

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เรื่องย่อ

1. กำไลมาศ

“เกล้ามาศ” เป็นหลานสาวเพียงคนเดียวของคุณหญิงทรัพย์มณีผู้เป็นย่าและคุณอัญมณีผู้เป็นอา พ่อแม่ของเธอเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุตั้งแต่เธอยังแบเบาะ คุณย่าและคุณอาจึงเป็นคนที่เลี้ยงดูเธอมาจนเติบโต เกล้ามาศเพิ่งกลับมาจากอเมริกาหลังจากเรียนจบปริญญาเอกสาขาคณิตศาตร์บัณฑิต และได้ทำงานเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ตระกูลของเธอเป็นตระกูลขุนนางเก่าที่ได้รับมรดกตกทอดทั้งที่ดินและเงินทองมากมายมาจากบรรพบุรุษ ทำให้ตระกูลของเธอในปัจจุบันมีฐานะมั่งคั่งร่ำรวย วันหนึ่งคุณย่าได้พาเกล้ามาศไปซื้อเครื่องประดับที่ร้านของคุณโดยเพื่อนสนิทของคุณย่า และทำให้เกล้ามาศได้พบกับ “กำไลมาศ” หรือกำไลทองวงงามที่สลักชื่อไว้ว่า “ริ้วทอง” อีกทั้งยังมีรอยปั้นเหมือนโดนของมีคมกระแทกอย่างแรง เธอชอบและอยากได้กำไลทองวงนี้มากแต่กำไลวงนี้นักลับมีเจ้าของเสียแล้ว นั่นก็คือ หม่อมหลวงอินทนิล สาวหม้ายไฮโซเจ้าของวังดิณชาติ แต่กำไลมาศวงนี้เมื่อตกไปอยู่กับใคร เจ้าของจะพบเจอเรื่องราวอันน่าสะพรึงกลัวจากการถูกหลอกหลอนจาก “มือผี” หรือมีลักษณะท่าทางเหมือนผีเข้าจนทำให้เกิดความวุ่นวายโกลาหลทุกครั้ง จนเมื่อหม่อมหลวงอินทนิลยกกำไลทองให้เกล้ามาศ ความวุ่นวายก็เกิดขึ้นในบ้านของเธอ เกล้ามาศจึงคิดว่ากำไลมาศวงนี้เป็นต้นเหตุของความวุ่นวายทั้งหมด ในระหว่างนี้เกล้ามาศมีความสนใจจะทำวิจัยเรื่องเครื่องดนตรีไทยกับการแสดงหุ่นกระบอก และเธอทราบมาจาก อินทวงศ์ ลูกชายคนเดียวของหม่อมหลวงอินทนิลมาว่าวังของเขาเคยอุปถัมภ์คณะหุ่นกระบอกและคุณทวดของอินทวงศ์ก็รู้เรื่องเกี่ยวกับการแสดงหุ่นกระบอกเป็นอย่างดี อีกทั้งยังเก็บหุ่นกระบอกที่ยังหลงเหลือไว้อีกด้วย เกล้ามาศจึงได้เข้ามาพูดคุยกับคุณทวด และจากการพูดคุยกับท่านในครั้งนี้ทำให้เกล้ามาศได้ทราบเรื่องราวชีวิตอันแสนเศร้าของริ้วทองผู้เป็นเจ้าของกำไลมาศวงงามที่เธอครอบครองอยู่ว่า ริ้วทองคือนักเชิดหุ่นซึ่งเป็นลูกสาวของนายรวยเจ้าของคณะหุ่นกระบอกที่เสด็จในกรมซึ่งก็คือเสด็จพ่อของคุณทวดของอินทวงศ์อุปการะเลี้ยงดูให้คณะหุ่นกระบอกคณะนี้แสดงการเชิดหุ่นในวังดิณชาติเพื่อสร้างความบันเทิงให้แก่เจ้านายและบ่าวไพร่ในวัง วันหนึ่งริ้วทองได้พบกับพระยาดีเรศสุภมาสซึ่งก็คือท่านพ่อของคุณย่าของเกล้ามาศ ท่านเข้าออกวังดิณชาติเป็นประจำทุกวันเพราะต้องเข้ามาทำงานกับเสด็จในกรม พระยาดีเรศสุภมาสนั้นมีภรรยาและบุตรธิดาคนอยู่แล้วแต่ได้หลงรักและรักกับริ้วทองเพราะความงดงามของรูปลักษณ์และความเก่งในการเชิดหุ่นของ

เธอ พระยาดิเรกสุภมาศได้มอบกำไลทองที่สลักชื่อรื้อทองเป็นของแทนใจที่แสดงความรักให้แก่รื้อทอง หลังจากนั้นท่านก็ได้มาขอรื้อทองไปเป็นภรรยาอีกคนทั้ง ๆ ที่รู้ว่าหม่อมเจ้าหญิงอาภรณ์รัษฎุ เป็นพระธิดาของเสด็จในกรมหลวงรักคนและหม่อมเจ้าอรรธรัตน์สุภกรผู้เป็นพระโอรสของเสด็จในกรมหลวงรักรื้อทองและปรารภนาในตัวรื้อทองเช่นกัน แต่เสด็จในกรมทรงไม่อนุญาตเพราะรู้ว่าพระโอรสและพระธิดาของตนรู้สึกอย่างไรกับชายหญิงทั้ง 2 คนนี้ ดังนั้นพระยาดิเรกสุภมาศจึงคิดจะพา รื้อทองหนีไปอยู่กับคน ในวันถวายตัวรื้อทองให้แก่ท่านชายอรรธรัตน์ รื้อทองได้หนีไปกับปรงผู้ซึ่งเป็นพี่ชายที่พ่อของเธอเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่เด็กและเขาหลงรักรื้อทอง หลังจากนั้นพระดิเรกฯ ทราบก็ตรอมใจและเสียชีวิตในที่สุด คุณทวดของอินทวงศ์ได้เล่าถึงเท่านี้เพราะท่านไม่รู้ว่หลังจากนี้เขาทั้ง 2 คนเป็นอย่างไรและไปอยู่ที่ไหน เกล้ามาศนีกได้ว่าปรงพี่ชายคนละสายเลือดของรื้อทองก็คือหลวงตาปรงเจ้าอาวาสของวัดที่คุณย่าของเธอชอบไปทำบุญบ่อย ๆ เธอกับอินทวงศ์จึงไปคาดกันถามหลวงตาปรงว่าเรื่องราวเป็นอย่างไรต่อ หลวงตาปรงได้เล่าว่าความจริงแล้วคนของพระยาดิเรกสุภมาศไม่ได้มารับรื้อทองตามนัด เพราะท่านหญิงอาภรณ์รัษฎุซ่อนแผนให้คนของพระยาดิเรกสุภมาศไปปรับรื้อทองที่อื่นและยังให้ชายฉกรรจ์ 3 คนมาทำร้ายพวกเขาทั้ง 2 คน จนปรงโดนฟันตกน้ำหายไป ส่วนรื้อทองถูกตัดมือและถูกขโมยกำไลทองไป และหลังจากที่ปรงฟื้นและบวชเป็นพระเขาก็ไม่ได้พบกับรื้อทองอีกเลย เกล้ามาศสงสารและเวทนาชีวิตของรื้อทองยิ่งนักจึงต้องการค้นหาร่างของรื้อทองให้พบและจะได้มอบกำไลมาศคืนให้แก่เจ้าของที่แท้จริง หลังจากนั้นอินทวงศ์ได้ขอให้เพื่อนของเขาที่เป็นตำรวจมาช่วยหาร่างของรื้อทอง สุดท้ายพวกเขาพบว่าร่างของเธอถูกเก็บอยู่ในหีบเหล็กและถูกทิ้งลงไปในสระบัวในวังศิขรินชาติ และยังพบโครงกระดูกในส่วนที่เป็นมือของรื้อทองที่บ้านของเกล้ามาศ เกล้ามาศและอินทวงศ์จึงนำโครงกระดูกของรื้อทองไปทำพิธีฌาปนกิจศพพร้อมกับกำไลมาศของเธอที่วัดของหลวงตาปรงเพื่อให้ดวงวิญญาณของเธอไปสู่สุคติและเลิกอาฆาตพยาบาท โดยอินทวงศ์ได้บวชให้แก่วรื้อทองเพื่อเป็นการขอมาแทนบรรพบุรุษของตนที่ได้ทำร้ายรื้อทองอย่างสาหัสสากรรณ หลังจากนั้นก็ไม่มีใครพบเจอเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวอีกเลย

2. กี่เพ้า

“เพกา” เป็นสาวไทยที่มาเติบโตในประเทศสหรัฐอเมริกา ตามบิดามารดาที่มาทำงานในองค์กรสหประชาชาติที่นิวยอร์ก ตั้งแต่อายุสามขวบ เพกาเรียนจบที่อเมริกา และได้สมัครงานที่ The MET ด้วยความสามารถของเพกา ทำให้แฮโรลด์ โคคา เรียกเธอเข้ามาทำงานเป็นภัณฑารักษ์ของสถาบันเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย ซึ่งเป็นห้องจัดแสดงหนึ่งในพิพิธภัณฑ์ The MET ด้วยความไว้วางใจจาก แฮโรลด์ โคคา ผู้อำนวยการของสถาบัน ทำให้เพกาได้รับมอบหมายให้ดูแลเสื้อผ้าที่นำมาแสดงในพิพิธภัณฑ์ The MET จนกระทั่งวันหนึ่งที่เพกาได้รับมอบหมายจากแฮโรลด์ โคคา ให้เป็นผู้รับผิดชอบประสานงานหลักในการจัดแสดงนิทรรศการชุดกี่เพ้า ที่เจ้าเหวินเยี่ยเป็นผู้ส่งกี่เพ้ามา เหตุการณ์ที่เพกาสงสัยคือในกล่องส่งกี่เพ้าบอกว่ามีกี่เพ้าจำนวนสามสิบชุด แต่เมื่อเพกาหยิบดูกี่เพ้าทั้งหมดกลับมีจำนวนสามสิบเอ็ดชุด ชุดที่สามสิบเอ็ดเป็นกี่เพ้าที่ตัดเย็บขึ้นมาใหม่ จากช่างฝีมือชั้นเลิศ เป็นชุดกี่เพ้าสีแดงเลือดนก ปักลายโบตั๋นสีชมพู ด้วยความหลงใหลในกี่เพ้าจนเพกาลืมกฎของพนักงานห้ามสวมเสื้อที่นำมาแสดง เพกาแอบสวมกี่เพ้าสีแดงนกดชุดนั้น จนเห็นภาพนิมิตเกี่ยวกับเหตุการณ์การต่อสู้ที่มิดนไฮต์ปกคลุมไม้แทงหญิงสาวผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของกี่เพ้าที่เพกาสวมใส่อยู่ เพกาเห็นภาพในกระจกว่ามาตกรที่สังหารหญิงสาวได้ทำกำไลหยกหักออกเป็นสองท่อน และจากนั้นเพกาก็เห็นหน้าหญิงสาวคนนั้นในกระจก เพกากรีดร้องและสลบไป โชคดีที่เพื่อนของเธอเข้ามาเห็นเหตุการณ์และแก้ไขให้เพกาถอดชุดกี่เพ้าออก ก่อนที่พนักงานคนอื่นมาเห็น

เมื่อนิทรรศการกี่เพ้าได้สิ้นสุดลง ในระหว่างที่เพกาและพนักงานกำลังเก็บชุดกี่เพ้าส่งคืนเจ้าของ เจ้าหน้าที่ฝึกหัดของพิพิธภัณฑ์ได้ทำชุดกี่เพ้าของมาดาม ช่งชิงหลิน ภรรยาของ ดร.ซุนหยัคเซิน ชำรุดเสียหาย แฮโรลด์ โคคา จึงขอร้องให้เพกาเดินทางไปซ่อมกี่เพ้าที่ย่องกง เมื่อเดินทางไปถึงย่องกง เจ้าหมิงเทียน ลูกชายของ เจ้าเหวินเยี่ย ขอร้องให้เพกาซ่อมแซมชุดกี่เพ้าของสุคนธา ซึ่งเป็นเจ้าของกี่เพ้าที่เพกาแอบสวมใส่ เพกาจึงได้ซ่อมแซมกี่เพ้าทั้งสองชุด แต่การที่เพกาย้ายมาอาศัยของเจ้าเหวินเยี่ย เธอมีความรู้สึกว่ามีคนแอบทำร้ายเธอ และสุดท้ายความจริงก็ปรากฏ บุคคลที่เป็นมาตกรคือ หวังลี่ผิง มารดาของเจ้าหมิงเทียน เพกาถูกปืนฟาดที่ศีรษะและเคลื่อนย้ายตัวเธอมาที่สุสานของเจ้าหมิงซานและสุคนธา สุดท้ายเพกาภรรยาของสุคนธาช่วยเธอ จากนั้นหวังลี่ผิงโกหกทุกคนว่าเพกากลับไป แต่เจ้าหมิงเทียนไม่เชื่อ จนกระทั่งตรวจเช็คไปที่ด่านตรวจคนเข้าเมือง ก็พบว่าเพกาไม่ได้เดินทางออกนอกประเทศไปไหน เจ้าหมิงเทียนจึงเดินทางกลับมายังห้องดอกไม้ และเห็นสร้อยทองเส้นเล็ก ๆ ที่มีรูปจี้หยกรูปสิงห์คดโกดัดกระຈกที่แตกร้าว จึงรู้ว่าเป็นสร้อยของเพกา ขณะนั้นเขาเห็นเงาสุคนธาและติดตามเงานั้นไปจนถึงไปถึงสุสาน จนเขา

ได้เปิดประตูไปเจอเพกา ทำให้ความจริงปรากฏและหวังดีผิงวิ่งไปตรงหน้าผาและพลัดตกลงมา เมื่อเรื่องทุกอย่างคลี่คลาย เจ้าเหวินเยี่ยจะไปสู่ขอเพกาให้กับเจ้าหมื่นเทียน

3. กลกิโมน

“รินดารา” สาวไทยเป็นครูสอนมหาวิทยาลัยได้รับทุนเรียนต่อระดับปริญญาโทที่ประเทศญี่ปุ่น เมื่อรินดาราทำการทดลองขั้นสุดท้ายล้มเหลวทำให้เธอต้องเรียนต่ออีกหนึ่งปี และเธอได้ถูกตัดสิทธิ์ทุนการศึกษา เนื่องจากครบสี่ปีของการรับทุน ดังนั้นรินดาราจึงต้องหางานพิเศษทำที่ประเทศญี่ปุ่น รินดาราจึงมาสมัครงานที่สวนสนุกแห่งหนึ่งที่ใกล้กับทางมหาวิทยาลัย เธอได้รับหน้าที่เป็นผู้สวมคอสเพลย์สโนว์ไวท์ของสวนสนุก ทำหน้าที่ถ่ายภาพและเดินขบวนพาเหรด จนกระทั่งวันหนึ่งรินดาราได้ช่วยเหลือหญิงชื่อบุ๊ อายุมี เด็กพิการที่ถูกทิ้งไว้ลำพัง เธอช่วยเด็กสาวจนเกิดปากเสียงกับบิเระ จนทำให้รินดาราถูกไล่ออกจากสวนสนุกเพราะไม่มาทำงานได้ตามเวลา เมื่อรินดาราถูกไล่ออกจากงาน เธอประสบปัญหาเนื่องจาก ไม่มีเงินมาจ่ายค่าห้องพัก เจ้าของห้องพักได้เธอออกจากที่พัก สุดท้ายท่านชายโฮชิโน โอจิและอาคิระมารับเธอขณะที่กำลังถูกไล่ออกจากที่พักชำระค่าห้องพักที่ค้าง และขอให้เธอมาบำบอดูแลอายุมี ที่ขาพิการให้กลับมาเดินได้ ที่หุบเขาซึกิด้วยความเอาใจใส่ของรินดารา ทำให้อายุมีสามารถขยับแขนขาและมีพัฒนาการที่ดีขึ้น

สุดท้ายรินดาราพบความจริงว่าเทพเจ้านกระเรียนคือท่านชายโฮชิโน โอจิ และตัวเธอคือ ฮิดาริ หรือ เมียวโจ โอจิแบ่งภาคลงมา จนกระทั่งวันหนึ่งอายุมีถูกลักพาตัว ด้วยคำสั่งของนางหิมะ ท่านชายโฮชิโน โอจิจึงส่งกระแสน้ำเรียกเทพเจ้าจิ้งจอกมิตรสหายให้มาช่วยปราบนางหิมะที่ยอดเขาเหนืออุโมงค์โทริอิ ซึ่งเป็นสถานที่สุดท้ายของการปะทะระหว่างนางหิมะกับเทพเจ้าจิ้งจอกเมื่อร้อยกว่าปี รินดาราถูกนางหิมะทำร้าย และบังคับให้แลกตัวเองกับอายุมี นางหิมะคิดใช้ร่างรินดาราเพื่อให้เทพเจ้านกระเรียนหลงรักตน ขณะที่นางหิมะจะสังหารรินดารา จิ้งจอกเก้าหางได้เข้ามาช่วยไว้ แล้วใช้ดาบขามูไรแทงตรงที่กลางอกของนางหิมะ เหตุการณ์จึงคลี่คลายลง

ต่อมารินดาราได้แต่งงานกับอาคิระ จัดพิธีการแต่งงานแบบญี่ปุ่น และเมื่อทุกคนมานั่งรวมตัวกันในห้อง รินดาราได้ยินเสียงของฮิเมะ นกน้อยที่เธอช่วยไว้ในตอนที่ทุกคนกำลังต่อสู้กับนางหิมะ เมื่อรินดารานำฮิเมะออกจากกระเป๋าทองคำก็โผล่ขึ้นมา ทุกคนต่างตะลึงและตกใจ อุทานว่า กระเรียนทองคำ คินชิรุ ทำให้ทราบว่าฮิเมะคือนกระเรียนทองคำที่ทุกคนต่างตามหาเนื่องจากทุก ๆ หกสิบปี หรือ ทุก ๆ เจ็ดสิบปีจะมีนกระเรียนกลายพันธุ์เป็นขนสีสอง และขนสีทองของนกจะนำมาทอกิโมนโฮชิ ซึ่งเป็นกิโมนที่ทอสืบต่อของตระกูลมียาคาวะ เมื่อมิกิได้นำขนของนกระเรียนมาทอผ้าจนสำเร็จท่านชายซึ่งเป็นเทพเจ้านกระเรียนได้ขึ้นสวรรค์

4. กลรักสตรอว์เบอร์รี่

“อันยา” เธอเติบโตที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากพ่อแม่ของเธอได้กรีนการ์ดจากการสมัคร โปรแกรมผู้ซื้อให้ทั้งครอบครัวได้สิทธิ์ย้ายไปเป็นพลเมืองอเมริกัน อันยาจบปริญญาตรีที่อเมริกา และกำลังจะเรียนต่อในระดับปริญญาโท แต่เนื่องจากคุณแม่ไม่สบาย อันยาจึงถูกส่งตัวมาดูแลท่านที่ประเทศไทย เมื่อมาอยู่ที่ประเทศไทย เพื่อนสนิทอันยาชักชวนให้มาทำงานที่บริษัท Job Hunt จนกระทั่งได้รับการกิจจากชกฤต เจ้าของบริษัทให้อันยา ไปสมัครงานเป็นเลขาคงค็อกเตอร์แสดน ที่บริษัทเพิงพอดี และพยายามทำทุกวิถีทางให้ค็อกเตอร์แสดนถูกไล่ออกจากงาน และเชิญให้ค็อกเตอร์แสดน ขอมเข้ามาทำงานกับบริษัทใหม่ทีชื้อว่า Vison of future และอันยาทีทำสำเร็จ

ต่อมาอันยาได้ยื่นความลับว่าเธอเป็นแค่ตัวหลอกใช้ให้มาทำงาน เธอจะได้เลื่อนเป็นผู้จัดการเดือนสองเดือนแล้วจะปลดออกจากตำแหน่ง เนื่องจากเมรีแอบมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับชกฤต จึงทำให้อันยาตัดสินใจสารภาพคอกบอกความจริงกับค็อกเตอร์แสดน ทำให้เขาโกรธทีอันยาหลอกเขา จากนั้นอันยาได้ออกตามหาค็อกเตอร์แสดน จนพบกับสิงห์ และสารภาพว่าตัวอันยาเองเป็นต้นเหตุให้ค็อกเตอร์แสดนต้องออกจากงาน แล้วก็หนีหน้าจากกรุงเทพฯ เชียงใหม่ สิงห์จึงพาเธอกลับไร่ไปด้วยเพื่อเดินทางไปยังไร่สตรอว์เบอร์รี่ของค็อกเตอร์แสดนที่อำเภอแม่เอย จังหวัดเชียงใหม่ และเธอได้ตอบรับแข่งขันเพื่อชิงตำแหน่งหลานสะเไก ด้วยการต้องดูแลไร่สตรอว์เบอร์รี่จนกว่าสตรอว์เบอร์รี่จะสามารถเก็บเกี่ยว ไร่ไหนมีผลผลิตมากที่สุดก็จะเป็นผู้ชนะ

ทุกเช้าที่ไร่อันยาต้องดูแลสตรอว์เบอร์รี่ แบบไม่มีลูกมือ และพักที่เรือนคนงาน อันยาเรื่องเรียนรู้เกี่ยวกับสตรอว์เบอร์รี่ และได้ทราบว่ปู่ของค็อกเตอร์แสดนเป็นคณรักเก่าของคุณแม่ เรื่องราวเริ่มบานปลายเมื่อกำนัดโกมล ใช้ปืนลูกซองยิงมาที่อันยาและค็อกเตอร์แสดนบั้งกระสุนให้อันยาได้รับบาดเจ็บ อันยาารู้สึกผิด คิดหนีกลับอเมริกา แต่เจอแผนของคุณย่าอ้างว่ค็อกเตอร์แสดนอาการแยให้รับมาโรงพยาบาลจึงทำให้ทั้งสองได้ปรับความเข้าใจกันนทีสุด

5. ตาปญา

“ไหมพิม” เป็นลูกกำพร้า อาศัยอยู่กับป้า กำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่สี่ในมหาวิทยาลัย เธอชอบผ้าโบราณ ชอบมาเย็บชมผ้าเก่าที่ร้านตาตทอง ที่ตั้งอยู่ศูนย์การค้าย่านราชดำริ ทำให้ได้รู้จักเจ้าของร้านตาตทอง คือ ปรีชญา ด้วยความชอบผ้าของไหมพิม เธอแอบเรียนซ่อมผ้า เย็บผ้า ปักผ้ากับเพื่อนทีเรียนพัสดรารณ์บ่อยครั้ง ทุกครั้งที่ไหมพิมมาที่ร้านตาตทองจะได้รับความไว้วางใจจากเจ้าของร้าน จนกระทั่งวันหนึ่งทาวีธ คณรักของปรีชญาถูกคนร้ายยิงจนต้องเข้าโรงพยาบาลผ่าตัด

ไหมพมจึงได้เข้ามาช่วยงานร้านคาดทองในตำแหน่งผู้จัดการร้าน เพื่อให้ปรีชญาได้มีเวลาดูแลท้าววิธ เต็มที่

วันหนึ่งขณะที่ไหมพมเฝ้าร้าน มีชายคนหนึ่งใส่เสื้อม่อฮ่อมสีน้ำเงิน สะพายย่ามเข้ามา ในร้านและเกิดเหตุในร้านที่เขาเข้ามาประชิดไหมพม โชคดีที่ท้าววิธเข้ามาช่วย ชายวัยกลางคนจึงวิ่งหนีไปทิ้งย่ามไว้ที่ร้าน เมื่อเปิดย่ามออกมาพบว่ามีย่าคาดทอง ซึ่งเป็นผ้าทอจากทองคำแดงสลักกับไหมสีและไหมพมสังเกตว่าลายดอกไม้บนผืนผ้า ดอกสุดท้ายตรงมุมผ้าเป็นสีแดง มณีก็อนุญาตให้ส่วนอีกคนของร้านจึงขอเก็บผ้าไว้ เนื่องจากไหมพมนำผ้าของร้านใส่ย่ามของชายคนนั้น กลางดึกจึงถูกชายคนดังกล่าวเข้ามาทำร้าย ปรีชญาจึงพาไหมพมมาอยู่ที่บ้านด้วย ขณะนั้นมีเหตุการณ์คล้ายคลึงที่ถูกคาดการณ์ว่าเป็นเจ้าของผ้าคาดทองถูกฆ่า ตำรวจจึงพาทนายของขุนยา มาดูผ้าคาดทองที่ร้าน ไหมพมแอบสลับผ้าและเก็บผ้าไว้ จากนั้นเรื่องราวร้าย ๆ ก็เกิดขึ้นในบ้าน เช่น ขุนยาไม่สบาย มีหลังคารั่ว เพดานตกลงมา มีคนปักอยู่หน้าบ้าน เป็นต้น

ไหมพมถูก วิญญาณของเจ้าสีเกิด ครอบงำ เมื่อปรีชญา มณีก็อนุญาตและไหมพมไปบ้านของขุนยาตลับได้พบภาพใบหนึ่งที่ระบุข้อความว่า หม่อมเจ้าจันทร์จรัสเลขาห่มผ้าของเจ้าสีเกิด จากนั้นไหมพมได้ฟังถึงเรื่องราวที่เจ้าสีเกิดทอผ้าผืนนั้นพร้อมคำสาปแช่งและมอบเป็นของขวัญวันแต่งงานของหม่อมเจ้าหญิงฉาย ซึ่งเมื่อหม่อมเจ้าหญิงฉายห่มสไบแล้วมีอาการคุ้มคลั่งกระซอกผ้าสไบแล้วกระโดดลงน้ำ และพบว่าผ้าคาดทองนั้นใครสวมใส่จะมีอาถรรพณ์ทำให้เสียชีวิตในวันแต่งงาน เมื่อมณีก็อนุญาตและดอกไม้นั้นในผ้าคาดทอง พบว่ามีผงสีดำและเส้นผมดำซ่อนอยู่

ไหมพมเกิดอาการคุ้มคลั่งแย่งผ้าคาดทองกับมณีก็อนุญาตจนขาดเป็นสองท่อน แทนไท นำสร้อยพระมาสวมคอให้แต่พยาบาลถอดออกเนื่องจากต้องเอ็กซเรย์ ทำให้เจ้าสีเกิดสิงร่างไหมพมอีกครั้ง แทนไทจุดเทียนเผาผ้าคาดทอง ขณะที่ไหมพมที่ถูกเจ้าสีเกิดสิงร่างพยายามผลักปรีชญาที่คาดฟ้า ก็สลบกลับสู่สภาพเดิม และนำผ้าก้อนทองของเจ้าสีเกิดหล่อพร้อมพระเพื่อให้เจ้าสีเกิดได้รับผลบุญด้วย

6. รอยไหม

“เรริน” ในอดีตชาติคือ “เจ้ามะณีริน” เธอเป็นครูสอนการทอผ้าที่มหาวิทยาลัย ซึ่งหนีปัญหาจากภูมိถิ่นเดินทางมายังประเทศลาว เรรินจบการศึกษาระดับปริญญาโท และในภาควิชาที่เรรินทำงานมีอาจารย์เพียงสี่คน แม้เรรินไม่ได้ชอบพอธนิธน์ แต่เธอไม่สามารถปฏิเสธความเห็นชอบของผู้ใหญ่ได้ การเดินทางมายังลาวของเธอ ทำให้เธอได้รู้จักกับสุริยวงศ์ เรรินได้พักอาศัยที่บ้านพักของวันดาราซึ่งเป็นญาติของสุริยวงศ์

เนื่องจาก เรริน สนใจเรื่องผ้าโบราณ สุริยวงศ์จึงอาสาพาเรรินไปพบย่าของเขา ซึ่งย่าของเขาคือหม่อมบัวเงิน ครั้นหม่อมบัวเงินเห็นหน้าเรริน ก็จำได้ว่า คือ มะณีรินที่กลับชาติมาเกิด โละเรรินไม่ยอมยกพบน้า และคอยให้อีเม้ย ผีรับใช้คอยรังควานเรริน แต่เรรินรอดมา เพราะเจ้าศิริวัฒนาช่วยไว้

วันหนึ่งเรรินแวะเข้าชมพิพิธภัณฑ์ผ้า ทำให้เธอได้เจอผ้าที่ยังทอไม่เสร็จของเจ้าหญิงมะณีริน และพบกับเจ้าศิริวัฒนา ต่อมาเมื่อเรรินเดินทางไปยังโรงแรมแห่งหนึ่ง คุณยายคำเที่ยงก่อนตายเรียกเรรินว่า เจ้ารินกลับมาแล้ว และต่อมาถูกผีอีเม้ย ฆ่าตาย ก่อนตายคำเที่ยงได้ฝากปิ่นกับกุญแจไว้ให้กับพนักงานโรงแรม ต่อมาเรรินทราบว่าเป็นกุญแจเปิดพิพิธภัณฑ์ เรรินจึงแอบเข้าไปทอผ้าของเจ้าหญิงและพบกับเจ้าศิริวัฒนา ทำให้ความทรงจำของเรรินในอดีตชาติของเรรินย้อนคืนมา เรรินได้ทราบว่าอดีตชาติ สุริยวงศ์ คือ เจ้าศิริวงศ์ อดีตคนรัก ในขณะที่เจ้ามะณีรินถูกบังคับให้แต่งงานกับเจ้าศิริวัฒนา ซึ่งมีภรรยาอยู่คือ หม่อมบัวเงิน เมื่อใกล้ถึงวันแต่งงานมะณีรินมีหน้าที่ต้องทอผ้า เพื่อใช้ในงานพิธีอภิเษก และบัวเงินมีหน้าที่ดูแลมะณีริน อบรมให้รู้ธรรมเนียมประเพณีล้านช้าง หม่อมบัวเงินอาศัยโอกาสนี้ ทำร้ายมะณีริน โดยเอานูเท้าใส่ตะกร้าใส่ดอกไม้ แต่เจ้าศิริวงศ์มาช่วยแล้วถูกงูกัดแทน ทำให้อีเม้ยยอมรับผิดชอบและถูกฆ่าตาย หม่อมบัวเงินได้นำผมอีเม้ยมาทำพิธีเลี้ยงผี คอยเรียกใช้งานตามที่ต้องการ แต่สุดท้ายมะณีรินเสียชีวิตลง เพราะถูกผีอีเม้ยบีบบังคับในขณะทอผ้า

เมื่อเรรินทอผ้าเสร็จ วิญญาณเจ้าศิริวัฒนาจึงถูกปลดปล่อย หม่อมบัวเงินใช้อีเม้ยเข้าสิงร่างชนินทรเพื่อทำร้ายเรริน แต่สุริยวงศ์มาช่วยไว้ทัน แต่หม่อมบัวเงินเสียชีวิต เรรินจึงถูกส่งตัวมารักษาที่กรุงเทพฯ และได้พบกับสุริยวงศ์ในที่สุด

7. มาดามดัน

“พัฒนศรี” จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพผู้จัดการคารา มีเลขาชื่อดอกไม้ วันหนึ่งดอกไม้ได้พบชายหนุ่ม ชื่อ เน็กซ์ จึงเรียกตัวพัฒนศรีให้มาดูตัว พ่อแม่บุญธรรมของเน็กซ์ คัดค้าน ด้วยความที่เน็กซ์ต้องการอยากเจอตัวพ่อแม่ ๆ จึงยอมไปกรุงเทพฯ กับพัฒนศรี หรือมาดามพูชี่ และเน็กซ์ต้องห่างจากแฟนสาวของเขาที่ชื่อว่า แพตตี้ เมื่อพัฒนศรีนำเน็กซ์มายังกรุงเทพฯ เธอได้เลือกงานที่เหมาะสมกับเขาจนเน็กซ์ได้รับความนิยม มีหลายบริษัทอยากให้เขาทำงานเป็นฟรีแลนเซอร์

ต่อมาแพตตี้มากรุงเทพฯ เจ้เมียงได้เจอแพตตี้ตอนเป็นเซียร์ลีดเดอร์ และทาบทามแพตตี้มาอยู่ในสังกัดของเธอ และเมื่อมีงานละครแพตตี้ได้ลงเล่นละครกับเน็กซ์ และกระแสของละครดังมาก จนทำให้แก้วใส เด็กที่เคยเป็นเด็กในสังกัดของมาดามพูชี่ หลอกให้แพตตี้พบกับนายจั่วว

เพื่อถูกระทำชำเรา เจ้เมืองจึงขอมาดามพูนซี่ช่วย ทั้งสองจึงร่วมมือกันซ่อนแผน ให้เน็กซ์หลอก
แก้วใส่อีกชั้นหนึ่งในโรงแรมแล้ววางยานายจัตวา จากนั้นสับเปลี่ยนตัวแก้วใสกับแพ็ตตี้ และ
เรียกนักข่าวมายังโรงแรม ทำให้แก้วใสและจัตวาถูกนักข่าวถ่ายรูปจนขึ้นพาดหัวข่าวหน้าหนึ่ง

สุดท้ายพัฒนศรีกับมาคีนติดกับเจ้เมือง และเจ้เมืองเปลี่ยนชื่อเป็น “เมืองโกะ” และเน็กซ์
กับแพ็ตตี้ได้กลับมาคบกัน เนื่องจากได้พิสูจน์แล้วว่าทั้งสองไม่ใช่พี่น้องพ่อเดียวกัน ตามที่ลุงของ
แพ็ตตี้สงสัย

ภาคผนวก ข

แผ่นบันทึกตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของพงศกร

ตัวละครชื่อ เรริน นวนิยายเรื่อง รอยไหม

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
ผิวขาวนวลลอรูปร่างสูงโปร่ง ดวงตากลมโต จมูกโด่งงามบน คางหน้าขาวรูปไข่ เรือนผมสีดำยาวสลวย ทำให้หลายคนคิดว่าหล่อนเป็นคนเหนือหรือเป็นไทยใหญ่ไปไหน “แหม” หล่อนยิ้มอ่อนหวาน “ชื่อเพราะจังนะกะ จำปาล้นชอบจังเลย เข้าใจเรียก ต่างจากคนไทยเราเรียก ล้นทม ล้นทม ระทมที่นี้ก็เลยไม่มีใครอยากเอามาปลูกในบ้านสักเท่าไรหรอก ถ้าว่าทุกระทมอย่างกับชื่อของดอกไม้นะกะ” เขาเดินทอดน่องเคียงไปด้วยกันกับหล่อน ขณะที่เรรินกระโดดโหยงหลบแอ่งน้ำที่เกิดจากฝน “แต่เดี๋ยวนี้นคนไทยไม่ถือกันแล้วไม่ใช่หรือครับ เวลาผมไปเมืองไทย เห็นบ้านเพื่อนหลายคนปลูกเอาไว้นสวน” เขาเอียงหน้ามองหล่อน สายตาที่จับจ้องดวงหน้านวลกระจ่าง มีแววพินิจพิจารณา “กะ” เรรินพยักหน้า อรุณสีกร้อนบนหน้าขึ้นมาไม่ได้ เมื่อรู้สีกว่ากำลังถูกจ้องมองด้วยดวงตากมปลาตคู่นั้น (รอยไหม : 8 – 9)	จากบทสนทนาระหว่างสุริยวงศ์กับเรริน ที่ใช้คำว่า “คนไทย” ทำให้ทราบว่าสถานภาพที่ได้มาแต่โดยกำเนิดของเรรินเป็นคนไทย มีสถานภาพเป็นบุตรสาว	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
สถานภาพสมรส ตอนที่บอกแม่ว่าจะมาเที่ยวหลวงพระบาง แม่ยังคิดว่ากู๋หมั้นของหล่อนจะมาด้วย แต่พอรู้ว่าถูกสาวเดินทางมาลำพัง แม่ก็ถามด้วยความประหลาดใจ “อ้าว ธนินทร์ไม่ว่างหรือจะรีบถึงไปคนเดียว แม่ถามซื้อที่หล่อนไม่ยอมได้สิน” “รินไม่ได้บอกเขาหรอกค่ะว่าจะไปหลวงพระบาง” หล่อนแกลังก้นหันมองหนังสือที่อยู่ในมือ ไม่ยอมเงยขึ้นสบตาแม่ “มีอะไรหรือเปล่า แม่สังเกตว่าหนูรีบกับธนินทร์ไม่ค่อยพูดจาเหมือนเดิม มีอะไรอย่าปล่อยไว้คาใจนะลูก เป็นกู๋หมั้นกัน อีกไม่นานก็จะแต่งงานกัน มีปัญหาอะไรก็ควรพูดจา หันหน้าเข้าหากัน” (รอยไหม : 20)	บทสนทนาระหว่างแม่กับเรริน ใช้คำว่า “กู๋หมั้น” ระหว่างเรรินกับธนินทร์ แสดงถึงสถานภาพสมรส คือ กู๋หมั้นของเรริน บทสนทนาที่แม่พูดกับเรรินที่หมายถึงมหาวิทยาลัย แสดงให้เห็นว่า เรรินน่าจะสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทเป็นอย่างน้อย เนื่องจากคุณสมบัติอาจารย์สอนระดับมหาวิทยาลัยมีกำหนดไว้ว่าต้องจบการศึกษาขั้นต่ำระดับปริญญาโท ดังนั้นสถานการศึกษาของเรริน คือ สถานภาพสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
ภาพเหตุการณ์วันนั้นยังคงตราตรึงสลักลึกอยู่ในหัวแห่งความคิดเรรินไม่เคยคิดมาก่อนว่าภายใต้คราบสุภาพบุรุษของธนินทร์จะมีชาตาร้ายซุกซ่อนอยู่อย่างมืดมน หล่นกับเขาหมั่นหมายกันเกือบสองปีมาแล้วตามความเห็นชอบของผู้ใหญ่ ทั้งสองฝ่ายแม้ว่าเรรินไม่ได้รู้สึกชอบพอกับธนินทร์แต่อย่างใดหากก็ไม่ใช่คนหัวแข็งเมื่อแม่หล่นเห็นดีเห็นงามกับบิดามารดาของธนินทร์หญิงสาวจึงไม่รู้ว่าจะปฏิเสธการหมั้นไปเพื่ออะไร เพราะจะว่าไปในเวลานั้นหล่นก็ไม่ได้คบหาอยู่กับผู้ใดและธนินทร์เองก็ดูเป็นสุภาพบุรุษที่น่านับถือซึ่งเรรินเชื่อว่าเขาจะเป็นผู้นำครอบครัวที่หล่นต้องฝากชีวิตไว้ด้วยได้ หลังจากการหมั้นเรรินจึงเพิ่งได้พบว่าโลกแห่งความเป็นจริงและโลกแห่งความฝันบางครั้งแตกต่างกันจนสุดขั้ว (รอยไหม : 307 – 308) “เรรินไม่ได้บอกเขาหรอกกะว่าจะไปหลวงพระบาง” หล่นแกล้งกัมน้ำมองหนังสือเที่ยวในมือไม่ยอมเงยขึ้นสบตากับแม่ “มีอะไรหรือเปล่า แม่สังเกตว่าหนูเรรินกับธนินทร์ไม่ค่อยพูดจาเหมือนเดิม มีอะไรอย่าปล่อยให้คาใจนะลูก เป็นคู่หมั้นกัน อีกไม่นานก็จะแต่งงานกัน มีปัญหาอะไรก็ควรพูดจา หันหน้าเข้าหากัน” (รอยไหม : 20)		คำกล่าวของเรรินที่บอกกับวันเดือนแรมและวันคารา แสดงให้เห็นว่าในสถานภาพถูก เรรินเชื่อฟังแม่ ยอมหมั้นกับธนินทร์ทั้งที่ไม่ได้ชอบพอ แต่เป็นเพราะความเห็นชอบของผู้ใหญ่จึงไม่อาจขัดใจได้

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
“แล้วคุณจบที่ไหนคะ โหมเม” เรรินถามอย่างต้องการจะชวนให้อีกฝ่ายคุยมากกว่าจะอยากรู้จริงๆ “ฉันจบจาก” โหมเมเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยที่เรรินเป็นอาจารย์สอนอยู่ “อ้าว ค่ายจริง” กราวนี่เรรินคืบคั้นขึ้นมาเพราะไม่แน่ใจว่าจะจุดได้คำตอบขนาดนี้ “ฉันเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่นั่นสอนเกี่ยวกับเรื่องผ้าทอ” “ที่แท้ก็เป็น ‘หนู’ กันนี่เองนะคะ” โหมเมหัวเราะออกมาเบาๆ ท่าทางผ่อนคลายลงไปมากจนเห็นได้ “หนู..” เรรินเลิกคิ้ว “หมายถึง พรรคพวกเพื่อนฝูงกันนะคะ” โหมเมอธิบาย แล้วเธอก็ถามต่อไปอีกว่า “น่าสนใจจัง วิชาทอผ้าแล้วคุณเรรินสอนอะไรบ้างคะ” “หลายอย่างค่ะ” เรรินเดินตามโหมเมไปนั่งอยู่ที่เก้าอี้หินอ่อนใต้ร่มต้นหมากดกสีชมพูสด หล่นใบปลายนี้นิวเขียวคอกสวยซึ่งห่อหุ้มอยู่บนเก้าอี้แบบนี้สนุกสนานกว่าคนอื่นใด ถึงตอนนี้สายฝนโปรยปรายลงมาเป็นละอองฝอย หยดสนิทลงไปแล้วและดวงอาทิตย์ดวงกลมโต ก็เขยิบหน้าออกมาจากหลังก้อนเมฆ “สอนตั้งแต่ประวัติความเป็นมาของผ้าไทย ลวดลาย การทอ และสอนให้นักศึกษาทอผ้ามาเป็นชิ้นเลข ก่อนจะจบ นักศึกษาจะต้องคิดทอผ้าออกมาด้วยตนเอง แล้วส่งเป็นงาน Masterpiece คนละหนึ่งชิ้น” (รอยไหม : 46 – 47)		สภาพภาพอาจารย์ของเรรินสอดคล้องกับบทบาทของอาจารย์สอนการทอผ้าที่อาจารย์มีหน้าที่ให้ความรู้แก่นักศึกษา เช่นสอนตั้งแต่ประวัติความเป็นมาของผ้าไทย ลวดลายการทอ และสอนให้นักศึกษาทอผ้ามาเป็นชิ้นเลขตรงตามบทบาทที่อาจารย์พึงมี

ตัวละครชื่อ มะณีริน นวนิยายเรื่อง รอยไหม

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
มะณีรินเจ้าหญิงที่โลกลืม เจ้าหญิงที่ไม่เคยมีบันทึกอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์บอกกล่าวถึง หากแต่บันทึกที่กระดาษ์ซ่อนเก็บในห้องนอนของเสียหยาบเป็นหลักฐานชั้นเยี่ยมที่ช่วยยืนยันถึงการมีตัวตนอยู่จริงของขัณฑิยาริองค์นี้ เจ้ามะณีรินเป็นพระนัดดาของเจ้าหลวงเชียงใหม่มักถูกส่งให้มาแต่งงานกับเจ้าศรีวัฒนาราชบุตรองค์โตของเจ้าหอหน้าหรือเจ้าอุปราชด้วยเหตุผลทางการเมืองเพื่อเชื่อมสายสัมพันธ์ของสองอาณาจักร (รอยไหม : 369)	จากบริบทที่ว่า “เจ้ามะณีรินเป็นพระนัดดาของเจ้าหลวงเชียงใหม่ม” ทำให้ทราบว่าสถานภาพที่ได้มาแต่โดยกำเนิดของ มะณีริน เป็นชาวเชียงใหม่ อาณาจักรล้านนา มีสถานภาพเป็นเจ้าหญิง (การเป็นลูก)	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
หล่อนเพิ่งพิศดวงหน้าของหญิงที่หมอบอยู่แทบเท้าอย่างพิถีพิถันแล้วก็ต้องสะดุ้ง เพราะดวงหน้าที่เต็มไปด้วยเลือดฝาดของผู้หญิงตรงหน้านั้น เป็นดวงหน้าเดียวกับดวงหน้าที่เกี่ยวข้องกับ ความชราของชายคำเที่ยง ที่ให้กุญแจพระราชวังหล่อนมา ไม่คิดเห็น ถ้าผู้หญิงคนนี้เป็นคำเที่ยง แล้วในเวลาที่หล่อนคือใครกันเล่า “เจ้าหญิงมะณีริน” เสียงเรียกขานของนางคำเที่ยงเหมือนจะเป็นคำตอบที่ดีกว่าอะไรทั้งหมด “จำเอาไว้นะเจ้า เจ้าจะชอบหรือไม่อย่างไร เจ้ามีทางเลือกอีกแล้ว หมั่นหมอบกันมาตั้งแต่เด็ก ก็เพราะว่าเจ้าหลงเห็นเห็นแล้วว่าเหมาะสม เจ้าพ่อของเจ้ารินก็ขี้จัด แล้วเจ้ารินจะปฏิเสธได้จะไฉ่” เรรินเห็นความจงรักภักดีสละได้แม้ชีวิต กระจางอยู่ในดวงตาของนางที่เลี้ยงที่คำเที่ยงเกล้าหมให้หล่อน “อยู่กันในเรื่อง ข้ายังสอนเจ้ารินได้ แต่เมื่อถึงล้านช้างแล้วข้าเจ้าอาจจะมีโอกาสใกล้ชิดเจ้ารินเช่นนี้อีก เจ้ารินจะต้องคอยดูแลตัวเองให้ดี เราต่างถิ่น ต่างบ้านต่างเมืองมา เจ้าต้องทำตัวนอบน้อมเข้าไว้ ทำให้เจ้ามหาชีวิตกับพระมเหสี ทำให้เจ้าพ่อน้ำ ให้พระสวามีของเจ้ารินเห็นเอ็นดู” (รอยไหม : 211 – 212)	บทสนทนาของคำเที่ยง พระพี่เลี้ยงที่กล่าวกับเจ้ารินเกี่ยวกับพระคู่หมั้น แสดงถึงสถานสมรสของเจ้ารินกับเจ้าศิริวัฒนาว่าเป็นพระคู่หมั้นกัน	บทสนทนาของคำเที่ยงทำให้ทราบว่า บทบาทของมะณีรินคือการแต่งงานเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีของล้านนากับล้านช้าง

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
เรรินก้มลงพินิจดูลายที่ยังทอค้างอยู่ แล้วต้องยกมือขึ้นเปิดปาก แล้วร้องอุทานออกมาด้วยความตื่นตะลึง “สร้อยสา” “กะ คุณรินว่าอะไร” คราวนี้เป็นไหมแม่เป็นฝ่ายที่สงสัย “ลายกะ” เรรินชี้นิ้วให้ไหมแม่ซึ่งก้มหน้าลงมา มองดูผ้าจนชิด “ดูลายดอกไม้เล็ก ๆ นี่สิคะไหมแม่ ลายนี้เป็นลายเก่าแก่ของราชวงศ์ล้านนา เรียกว่าลายสร้อยสา เป็นลายดอกไม้ที่ใช้กันเฉพาะทางภาคเหนือของไทยเท่านั้น นอกจากลายสร้อยสาแล้ว เจ้านางมะณีรินยังผสมผสานคิดแปลงเอาลายช่ออุบะมาเกี่ยวเนื่องกันเสียกลมกลืน เรียกผสมแบบนี้ว่า ลายช่ออุบะสร้อยสาละ” “คุณรินเก่งจังนะกะ” ไหมแม่ดูหญิงสาวด้วยดวงตาชื่นชม “ดูลายผ้าแก่งแก่ง อันดูไม่ออกหรอกกะ แต่รู้ว่า เป็นลายดอกไม้ ลายเลขาคณิตก็แค่นั้น” “เจ้าหญิงเก่งมากนะกะ”เรรินรู้สึกทึ่งกับเจ้านางที่ไม่เคยรู้จักหน้าคำคาคนนั้น “เธอต้องมีหัวศิลปะและต้องชำนาญการทอมากทีเดียวจึงจะสามารถเอาลวดลายที่ทอได้ยากถึงสองลาย มาผสมให้เป็นลายผ้าผืนเดียวกันได้ น่าเสียดายเหลือเกินที่ผ้าผืนนี้ยังทอไม่เสร็จ ไม่เช่นนั้น คงจะต้องเป็นผ้าผืนที่งามมากที่สุดผืนหนึ่ง เท่าที่ฉันเคยเห็นมา” (รอยไหม : 115 – 116)	คำกล่าวของเรรินเกี่ยวกับลายผ้าของเจ้าหญิงมะณีริน แสดงให้เห็นว่า เจ้าหญิงมะณีรินทรงมีทักษะในการ ทอผ้าชั้นสูง ดังนั้นสถานภาพการศึกษาของเจ้าหญิงมะณีรินคือ สภาพภาพผู้ศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นการทอผ้าชั้นสูง	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
“ข้าเจ้าบ่ยอม” บัวเงินคร่ำครวญ “ข้าเจ้าเป็นเมียเจ้าพี่ แม่เจ้าก็ขอข้าเข้ามาจากเจ้าพ่อ แล้วจะผลัดใส่ข้าเจ้าทั้งไปอย่างนั้นหรือเจ้า” “บัวเงิน” สีน้าผู้อาวุโสเปี่ยมไปด้วยความหนักอกหนักใจ“เธอ บ่มีตางเลือกใด สิริวัฒนาบ่มีตางเลือกถูกข้าต้องอภิเษกกับมะณีริน ส่วนเจ้าก็ยังคงอยู่เป็นเมียได้เหมือนเดิม” “แต่ข้าเจ้าเป็นเมียเอก ถ้าเจ้าพี่มีมะณีรินเป็นเมียพระราชนาน ข้าเจ้าก็ไม่ได้เหยงเมียบ่าวเท่านั้น แม่บ่ก้อ” บัวเงินยังงอแงอีก คางคาของเจ้าหล่อนแดงก่ำด้วยแรงแค้น “เหตุใดจึงบ่ให้ข้าเจ้ากับเจ้าพี่ และให้มะณีรินอภิเษกไปกับเจ้าน้อยละเจ้า” “สิริวงศ์ยังเด็กเกินไป” สตรีผู้สูงวัยให้เหตุผล “อีกอย่างมะณีรินเป็นเจ้าหญิงจากล้านนา เป็นหลานศักดิ์แก่ตัวคางใจของเจ้าหลวงเชียงใหม่อภิเษกครั้งนี้หมายถึงความสัมพันธ์ของสองอาณาจักรอีกประการหนึ่ง สิริวัฒนาจะต้องขึ้นเป็นเจ้าหอหน้าแทนเจ้าพ่อในวันข้างหน้า บ่ใช่สิริวงศ์ มะณีรินจึงมีค่าควรอภิเษกสมรสกับสิริวัฒนาเท่านั้น” (รอยไหม : 264 – 265)	บทสนทนาระหว่างแม่เจ้าแห่งล้านช้างกับบัวเงิน แสดงให้เห็นว่า สถานภาพของมะณีริน ซึ่งเป็นเจ้าหญิงจากล้านนาต้องตอบแทนคุณบิดามารดาคือยอมเดินทางมาอภิเษกสมรสกับเจ้าสิริวัฒนา ที่ ล้าน ช้าง เพื่อ เชื่อมความสัมพันธ์ของสองอาณาจักรคือล้านนากับล้านช้าง	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
“เจ้าที่สิริวงศ์” นำเสด็จมะณีรินอ่อนระโรยลงทุกขณะ “เจ้าที่มารับข้าเจ้า” ชื่อที่เจ้าหญิงองค์น้อยหลุดปากออกมานั้น ทำให้เจ้าชายหนุ่มเคียดขี้ขึ้นมาทันใด ดวงหน้ากร้ามคมบิดเบี้ยวด้วยแรงกรังกรง แก่น “ไม่ มะณีริน เขาไม่ให้เจ้าอีกคนอื่น เจ้ารักได้แต่เขาผู้เดียว เจ้าต้องรักที่คนเดียว เข้าใจไหมเจ้าริน ที่ไม่ให้เจ้ารักคนอื่น” พอดวาดออกไปแล้วเห็นร่างหอมบางกระตุกดวงดาเหลือค้งก่อนจะแน่วไป เจ้าชายหนุ่มก็ลกละเลงด้วยเพ็งรู้สึกตัว “เจ้าจะต้องแข็งแรง จะต้องทอผ้าจนเสร็จสมหวัง ที่จะรอเจ้า จะรออยู่ที่นี้ จะไม่ไปไหนจนกว่าเจ้าจะทอผ้าเสร็จ รอให้เจ้าทอผ้าจนเสร็จแล้วเราจะแต่งงานกัน สัญญากับพี่นะเจ้าริน สัญญากับพี่นะ” (รอยไหม : 436 – 437)		บทสนทนาระหว่างเจ้าสิริวัฒนาถ้าวกับเจ้าหญิงมะณีริน แสดงถึงบทบาทของพระคู่หมั้น คือ เจ้าหญิงมะณีรินต้องแต่งงานกับเจ้าสิริวัฒนาและจะต้องรักแต่เจ้าสิริวัฒนาเพียง ผู้เดียวแต่ในสถานภาพพระคู่หมั้นและบทบาทพระคู่หมั้นของเจ้าหญิงมะณีรินขัดแย้งต่อสถานภาพของตนเองที่พึงรักและจงรักภักดีต่อเจ้าสิริวัฒนา มีความปรารถนาให้ชายอื่นโดยเฉพาะพระอนุชาของเจ้าสิริวัฒนา

ตัวละครชื่อ ไหมพิม นวนิยายเรื่อง สาปภูษา

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
พ่อและแม่ของหล่อนมีอาชีพค้าขาย เมื่อเสียชีวิตไปพร้อมๆ กันจึงไม่มีสมบัติใดเหลือให้ไหมพิม โชคดีที่ป้ารับหล่อนมาอุปการะทั้งที่ฐานะของป้าเองก็ไม่ใช่ว่าจะดีนัก เมื่อตอนต้นปีป้าซึ่งเป็นผู้ปกครองเพียงคนเดียวของไหมพิม โชคร้ายความดันขึ้นสูงหกล้มตกบันได เลยกลายเป็นอัมพาตการเงินในบ้านที่ค่อนข้างขัดสนอยู่แล้วเลยวิกฤตหนัก ยิ่งกว่าเท่าเพราะนอกจากตัวหล่อนแล้ว ป้ายังมีลูกอีกสามคนน้องของหล่อน กำลังเรียนหนังสือจึงมีความจำเป็นต้องใช้เงินทั้งนั้น (สาปภูษา : 23)	ไหมพิม จากข้อความข้างต้น มีพ่อแม่ทำอาชีพค้าขาย ต่อมาเมื่อพ่อแม่เสียชีวิต ป้าของไหมพิมก็อุปการะเธอ ดังนั้นป้าเป็นเสมือนผู้ปกครองหรือแม่คนที่สองของไหมพิม แสดงให้เห็นว่าสถานภาพบุตรสาวของไหมพิมเป็นลูกกำพร้า	
ไหมพิมเลือกลงทะเบียนเรียนเพียงบางวิชา เพราะไม่มีเงินมากพอจะลงทะเบียนเรียนได้ครบทั้งหลักสูตร ถึงแม้ว่าวิธีนี้จะทำให้หล่อนเรียนจบช้าออกไปอีก แต่ก็ดีกว่าหยุดเรียนไปเลย ด้วยเหลือเพียงอีกไม่กี่วิชา ไหมพิมก็จะจบการศึกษาเป็นบัณฑิตเต็มตัวแล้วถึงตอนนั้นหล่อนคงมีโอกาสหางานดีๆ ทำได้ง่ายขึ้น (สาปภูษา : 24)	จากประโยคที่ว่า “ถึงแม้ว่าวิธีนี้จะทำให้หล่อนเรียนจบช้าออกไปอีก แต่ก็ดีกว่าหยุดเรียนไปเลย ด้วยเหลือเพียงไม่กี่วิชา ไหมพิมก็จะจบการศึกษาเป็นบัณฑิตเต็มตัวแล้ว” หมายความว่าตอนนี้ไหมพิมเป็นนักศึกษา ดังนั้นสถานภาพการศึกษาของไหมพิม คือ สถานภาพเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
พอได้เห็นความวุ่นวายในร้านหลังจาก จันทราลาออกไปประกอบกับที่หาวิช กำลังจะออกจากโรงพยาบาลปรีชญา จะต้องช่วยดูแลเขาอย่างใกล้ชิด ไหมพิมจึงใจอ่อนยอมรับปากหญิงสาว รุ่นพี่ในที่สุด จะว่าไปหล่อนไม่ใจคำพ้อที่จะ ทิ้งปรีชญาในยามที่ฝ่ายนั้นกำลัง ต้องการใครสักคนเพราะในยามที่ หล่อนลำบากปรีชญาก็เป็นคนแรกที่ยื่น มือเข้ามาช่วย หญิงสาวเจ้าของร้านอนุญาตให้ หล่อนหยุดงานวันไหนก็ได้ถ้าต้องการ โดยเฉพาะในวันที่มีเรียนปรีชญาให้ ไหมพิมเลือกการเรียนก่อนเสมออันที่ จริงก็ไม่ยุ่งยากอะไรมากเพราะเธอมี หล่อนลงทะเลเรียนแต่ไม่กี่วิชาไป มหาวิทยาลัยแคว้นจันทร์กับวันพุธถึง วันเท่านั้นจึงไม่เป็นปัญหาใหญ่สำหรับ ไหมพิมแต่อย่างไรหากจะรับเป็น ผู้จัดการเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของ ปรีชญาและยังเป็นการดีอีกด้วยเพราะ เมื่อหล่อนรับงานเป็นผู้จัดการดูแลร้าน ฝ่ายให้กับปรีชญานั้นหมายถึงการมี รายได้ประจำที่มั่นคงในแต่ละเดือน เป็นหลักประกันว่าเธอจะสามารถเรียน หนังสือจนจบได้ไม่เคียดร้อน (สาปฎยา : 39 – 40)	คำว่า “เพราะเมื่อหล่อนรับงานเป็น ผู้จัดการดูแลร้านฝ่ายให้กับปรีชญานั้น หมายถึงการมีรายได้ประจำที่มั่นคงใน แต่ละเดือน เป็นหลักประกันว่าเธอจะ สามารถเรียนหนังสือจนจบได้ไม่ เคียดร้อน” แสดงให้เห็นว่า ไหมพิม เรียนไปด้วยและทำงานไปด้วย ประกอบอาชีพเป็นผู้จัดการร้านฝ่าย	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
พ่อและแม่ของหล่อนมีอาชีพค้าขาย เมื่อเสียชีวิตไปพร้อมๆ กันจึงไม่มีสมบัติใดเหลือให้ไหมพิม โชคดีที่ป้ารับหล่อนมาอุปการะทั้งที่ฐานะของป้าเองก็ไม่ใช่ว่าจะดีนัก เมื่อตอนต้นปีป้าซึ่งเป็นผู้ปกครองเพียงคนเดียวของไหมพิม โชคร้ายความคืบขึ้นสูงหกสัปดาห์นับได้ เลยกลายเป็นอัมพาตการเงินในบ้านที่ค่อนข้างจัดสนอยู่แล้วเลยวิกฤตหนัก ยิ่งกว่าเก่าเพราะนอกจากตัวหล่อนแล้ว ป้ายังมีลูกอีกสามคนน้องของหล่อนกำลังเรียนหนังสือจึงมีความจำเป็นต้องใช้เงินทั้งนั้น หล่อนพอมีเงินฝากธนาคารอยู่บ้างจำนวนหนึ่งหลังจากได้รตรองอยู่นานท้ายที่สุดไหมพิมจึงตัดสินใจแยกตัวออกจากบ้านและไปเช่าบ้านเล็กๆ อยู่เองเพื่อช่วยลดภาระค่าใช้จ่ายของป้าลงแต่กระนั้นหล่อนต้องวางแผนการใช้จ่ายอย่างรอบคอบใช้จ่ายในเรื่องที่จำเป็นที่สุดจะทุ่มเพียวไม่ได้เลย นอกจากนี้ยังต้องพยายามหางานพิเศษทำโดยเร็ว (สาปฎา : 23 – 24)		ไหมพิมมีสถานภาพเสมือนลูกสาวของป้า เมื่อไหมพิมตัดสินใจแยกตัวออกจากบ้านเพื่อลดค่าใช้จ่ายของป้าที่ต้องดูแลลูกทั้งสามคน ถือว่ามีคุณสมบัติพึงประพุดคือช่วยดูแลแบ่งเบาภาระ อันเป็นบทบาทลูกที่ต้องกระทำต่อป้าที่เสมือนผู้ปกครองเพียงคนเดียวของเธอ

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
รถเมล์สายของพิทยามาก่อนขณะที่ยอด สายซึ่งผ่านบ้านเช่าของหล่อนก่อนข้าง จะทิ้งช่วงห่างรอนานอยู่เกือบครึ่ง ชั่วโมงจึงจะผ่านมาสักคันเป็นรองจน เมื่อรถก็ยังไม่มาไหมพินจึงวางถุงผ้าสี ขาวลงกับพื้นแล้วมองดูผู้คนที่เดินผ่าน ไปมาเพื่อฆ่าเวลา หล่อนขนเอาผ้าเก่าหลาย ชิ้นกลับไปบ้านด้วยผ้าเหล่านั้นมี กัญญาเพิ่งซื้อใหม่และสั่งให้หล่อน เอาไปตรวจสอบโดยละเอียดเพื่อดูว่า ผ้าแต่ละผืนมีตำหนิหรือข้อบกพร่องใด ที่จะต้องแก้ไขซ่อมแซมก่อนที่จะเอา มาวางจำหน่าย เพราะผ้าโบราณที่ได้มาเข้า ร้านมจันวเมมากไหมพินจำเป็นต้อง ขนบางส่วนกลับไปทำงานในส่วนของเธอ หล่อนคิดว่าบ้านมีจะนั้นจะไม่เสร็จทัน แล้วอาจถูกมณีกัญญาคำนิเอาได้ หล่อนเลือกเอาถุงผ้าฝ้ายสี ขาวที่ได้ผ้าคาดทองที่ใช้ใส่ผ้าเก่ากลับ บ้านเพราะพิจารณาแล้วมีขนาดใหญ่ และแข็งแรง (สาปฎยา : 69)		บทบาทการเป็นผู้จัดการของร้านค้าจาก ข้อความเบื้องต้นสรุปได้ว่า ไหมพินมี หน้าที่ต้องตรวจตราผ้าเก่าที่ทางเจ้าของ ร้าน คัดทองซื้อมาทุกชิ้น เพื่อ ตรวจสอบความเรียบร้อย แม้งานไม่ เสร็จไหมพินจะนำผ้าเก่าเหล่านั้นมา ทำงานต่อที่บ้าน แสดงให้เห็นว่า สถานภาพทางอาชีพที่เป็นผู้จัดการร้าน ไหมพินได้ปฏิบัติหน้าที่ตรงตาม สถานภาพของตนเอง

ตัวละครชื่อ เพกา นวนิยายเรื่อง กี่เพ้า

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
“คุณเจ้าหมิงเทียนครับ ขอแนะนำให้รู้จักเพกา เธอเป็นผู้ประสานงานหลักของนิทรรศการครั้งนี้ จะเป็นคนตรวจรับที่เพ้าของคุณด้วย” “เพกา เอ๊ะ คุณเป็นคนไทยหรือครับ” แทนที่จะเอ่ยทักทายสวัสดีอย่างเป็นทางการ เจ้าหมิงเทียนกลับถามเพกาคด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมมีร่องรอยหม่นเศร้าพาดผ่านดวงหน้าคมเข้มของเขานึกเพการู้สึกได้ “กะ ถ้าเป็นคนไทย ทำไมหรือคะ” เพกาเลิกคิ้วถาม คงเป็นชื่อของหล่อนั่นเองที่ทำให้เขาตาได้ เพกาเกิดที่เมืองไทย ย้ายติดตามบิดามารดาซึ่งทำงานองค์การสหประชาชาติมาอยู่ที่นิวยอร์ก ตอนอายุสามขวบ พุ่มข้าวบิณฑ์ น้องชายของหล่อนมาเกิดที่นี่ ทุก ๆ ซัมเมอร์พ่อและแม่จะส่งสองพี่น้องกลับมาอยู่กับคุณอาชื่อแทนไท ซึ่งเป็นเจ้าของสายการบินเอกชนแห่งหนึ่งที่เมืองไทย เพกาและพุ่มข้าวบิณฑ์ จึงพูดไทยได้ชัดเจน กับทั้งมีความเป็นไทยอยู่ในตัวอย่างเต็มเปี่ยม “เปล่าครับไม่มีอะไรหรอก ชื่อของคุณทำให้ผมสะดุดหู” (กี่เพ้า : 19 – 20)	บทสนทนาระหว่างเจ้าหมิงเทียนกับเพกาแสดงให้เห็นว่าเพกามีสถานภาพตั้งแต่กำเนิดเป็นคนไทยมีพ่อแม่ทำงานเรื่องการสหประชาชาติมีสถานภาพเป็นบุตรสาวที่ฐานะทางครอบครัวที่มีหน้าตาในสังคมเนื่องจากอาชีพทางการงานของสมาชิกในครอบครัวนับตั้งแต่บิดามารดาเพกาและน้องชาย	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
ถึงแม้จะเป็นบัณฑิตศึกษาระดับ อันดับหนึ่งของมหาวิทยาลัยระดับไอวี ลีกของอเมริกาหากนั่นไม่ใช่เป็นเครื่อง การันตีว่าThe MET จะรับเพาเข้า ทำงานต่อเมื่อได้พิสูจน์ตนเองให้ คณะกรรมการเห็นถึงความสามารถ แล้วนั้นแหละ (ที่เท้า : 8)	คำว่า“บัณฑิตศึกษาระดับหนึ่ง ของมหาวิทยาลัยระดับไอวีลีกของ อเมริกา”แสดงให้เห็นว่าเพาสำเร็จ การศึกษาแล้วดังนั้นสถานภาพ การศึกษาของเพาก็คือสถานภาพสำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรี	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
เมื่อมาอยู่หน้าอาคารเธอรู้สึกเป็นมดตัวเล็กๆ ที่กระเบื้องหน้าก็อปราสาทหลังมหิมา พิพิธภัณฑ์แห่งนี้พื้นที่หลายตารางไมล์ว่ากันว่าเดินชมให้ทั่วทุกห้องโดยละเอียดจะต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าหนึ่งสัปดาห์ หล่อนภูมิใจที่เป็นส่วนหนึ่งของ The MET หรือ Metropolitan Museum of Art พิพิธภัณฑ์ใหญ่อันดับหนึ่งของอเมริกา การที่ได้เข้ามาทำงานที่นี่ไม่ใช่เรื่องง่าย เพกาต้องฝ่าด่านอรหันต์มากมายกว่าที่ The MET จะยอมรับหล่อนเข้าทำงานทั้งสอบข้อเขียนทั้งสอบสัมภาษณ์ทดลองฝึกงาน พุดคุยกับคณะกรรมการต่างๆ หลายครั้งกว่า ขั้นตอนทุกอย่างจะเสร็จสมบูรณ์ หล่อนเฉพาะเจาะจงสมัครเข้าทำงานที่ The Costume Institute สถาบันเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายซึ่งเป็นห้องจัดแสดงหนึ่งของ The MET (ก็หน้า : 8 – 9)	เพกา จากบริบทข้างต้น แสดงให้เห็นว่า เธอได้ประกอบอาชีพ ภัณฑารักษ์ พิพิธภัณฑ์ หรือผู้ดูแลเสื้อผ้าโบราณใน พิพิธภัณฑ์ที่ The MET เป็นอาชีพที่เธอ ตั้งใจสมัครเข้ามาและได้ทำงานจริง	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
เพกาจำได้ว่าเมื่อแม่รับโทรศัพท์จากแฮโรลด์ หัวหน้านักข่าวของสถาบันเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย แม่ก็ร้องกรี๊ดดีใจจนบ้านแทบแตก “ฟิงค์ โอ ย หิงค์ หนูอยู่ที่ไหนลูก” หล่นวางมือจากผ้าเช็ดหน้าไปราชมัย สงครามกลางเมืองที่ประมูลได้จากอินเตอร์เน็ต เมฆหน้าขึ้นมอมการคาด้วยความประหลาดใจ เพราะมีไม่กี่ครั้งที่แม่จะร้องกรี๊ดเสียงดังแบบนี้ “มีอะไร หรือคะแม่” หล่นจำได้ว่าถามมารดาไปอย่างนั้น “แฮโรลด์ลูก แฮโรลด์โทรมา” แม่ตื่นเต้นจนเล่าไม่ถูก “แฮโรลด์ลูก ไหนคะ” ตอนนั้นเพกาขังนิกไปไม่ถึงแฮโรลด์ โคลา แคกรีน พอเห็นสีหน้าตื่นเต้นของมารดาได้ถนัด หล่นก็เลยกรี๊ดออกมาอีกคน “ค่ายจริง ไซแฮโรลด์จาก The MET หรือเปล่าคะ” “ไซจะลูก” แม่ตอบเสียงสั้น “แฮโรลด์ให้หนูไปรายงานตัวกับเขาวินทร์นี้” วินาทีต่อจากนั้น เพกาจำได้ว่าหนูของหล่นหันก้ออิงไปด้วยเสียงร้องกรี๊ดดีใจของคนเองกับแม่ประสานกัน พอห่อกับน้องชายที่ช่วยกันทำสวนอยู่หลังบ้าน โผล่เข้ามาดูว่าเกิดอะไรกันทั้งสอง แม่ก็ละคำละล้นบอกกับพ่อว่า “พ่อคะ The MET รับขยฟิงค์ เข้าทำงานแล้ว” “เซมเปญอยู่ไหนแม่ แบบนี้ต้องฉลองใหญ่” พ่อพลอยดีใจไปด้วยอีกคน (กัเก่า : 9)		เพกา สามารถสอบผ่านเข้าทำงานใน The MET ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ใหญ่ในอเมริกา อาคารของแม่ที่ดีใจจนแทบบ้านแตก กับคำพูดของบิดาที่กล่าวว่า “เซมเปญอยู่ไหนแม่ แบบนี้ต้องฉลองใหญ่” แสดงให้เห็นว่าเพกาได้ทำชื่อเสียง แก่งสัตระกูล ที่ใช้ความสามารถในการสอบจนสามารถทำงานที่ The MET ได้ เป็นบทบาทที่เพกาในสถานภาพลูกพี่ปฏิบัติ

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
โชคิที่เพกาเป็นคณทำงานละเอียดใฝ่ใจกับทุกอย่างรอบตัวโดยเฉพาะเสื้อผ้าแต่ละชุดที่นำมาแสดงเธอจะดูแลเป็นอย่างดีตั้งแต่ขั้นตอนตรวจรับจนกระทั่งส่งคืนเจ้าของคั้งนั้นเพกาจึงเป็นลูกน้องที่แสนโรลด์ถูกใจและมักจะเรียกใช้งานสำคัญเสมอๆ (กัเพ้า : 14) “คณะกรรมการมอบหมายมาให้มาขอรับรองช่วยกรุณาเดินทางไปช้อมกัเพ้าให้ตระกูลเจ้าในนามของThe MET เพราะมีแต่คุณเท่านั้นที่สามารถทำได้” (กัเพ้า : 82 – 83)	สถานภาพทางอาชีพของเพกา คือ ภัณฑารักษ์ เพกาทำหน้าที่สอดคล้องกับสถานภาพทางอาชีพของเธอ จนกลายเป็นลูกน้องคนที่เจ้านายไว้วางใจ ด้วยความเป็นคนละเอียดทำให้เจ้านายของเธอขอร้องให้เธอบินไปช้อมกัเพ้าที่ฮ่องกง	เพกาจึงเป็นภัณฑารักษ์ที่มีฝีมือจนเป็นที่ยอมรับใน The MET แสดงว่าเธอทำหน้าที่ภัณฑารักษ์อย่างเต็มที่จนเป็นที่ประจักษ์

ตัวละครชื่อ พัฒนศรี นวนิยายเรื่อง มาดามดัน

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
ก่อนจะเริ่มเรื่องของเรากันต้องเรียน คุณๆก่อนว่ายังมีหญิงสาวอีกคนหนึ่ง มาเกี่ยวข้องกับเธอคนนั้นเชื่อว่าอริยา และอย่าที่สองคุณๆควรรู้ไว้ชื่อจริง ของนางพูนซ์คือพัฒนศรีเซย์ไหมละกะ โฮะโฮะโฮะ ต้นพัฒนศรีและอริยาเป็น เพื่อนนักเรียนกันมาช้านานนับตั้งแต่ ประถมจนถึงมัธยมเราสามคนสวย แข่งกันมาตั้งแต่เด็กแล้วละกะผลัดกัน เป็นครีมนเมเซอร์เป็นเชียร์ลีดเดอร์ประ กวดนางนพมาศนางสงกรานต์แข่งกัน มาตลอดผลัดกันได้ตำแหน่งชนิดปีเว้น ปี แน่นอนละกะว่าคนสวย อย่างเราทั้งสามต้องมีจุดมุ่งหมายอยาก เป็นดารายากจะไปให้ถึงดวงดาว เหมือนกัน ด้วยความที่เป็นคนบ้าน เดียวกันเมืองบมัยมปลายเราก็ตกลงเข้า มาเรียนต่อในกรุงเทพฯด้วยกัน นอกจากเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเปิด แห่งเดียวกันแล้วพวกเรายังพักที่บ้าน เดียวกันอีกต่างหาก บ้านที่เราพักเป็นบ้าน ของนังพูนซ์มีน้ะกะเพราะคุณพ่อของ เธอเป็นข้าราชการมีตำแหน่งใหญ่โตจึง ร่ำรวยมีเงินทองสามารถซื้อบ้านหลัง ใหญ่ในกรุงเทพฯได้ขณะที่เด็กของกัน เป็นคนค้าขายธรรมดาที่มีร้านขายของชำ อยู่ในตลาดประจำอำเภอ (มาดามดัน : 64 – 65)	พัฒนศรี ตามคำกล่าวของมัชฌิมาอดีต เพื่อนรักที่กล่าวถึงพัฒนศรีข้างต้นว่า บิดาของเธอได้ซื้อบ้านที่ กรุงเทพมหานคร แสดงให้เห็นถึง สถานภาพของบุตรสาวที่บิดาประกอบ อาชีพข้าราชการ ฐานะทางครอบครัว ของพัฒนศรีอยู่ในระดับร่ำรวย แต่ เนื้อหาใน นวนิยายระบุเพียงว่าบิดา ซื้อบ้านให้และไม่ระบุข้อความที่ กล่าวถึงบิดาหรือมารดากับพัฒนศรี สถานภาพการศึกษาของพัฒนศรีตาม คำกล่าวของมัชฌิมาทำให้ทราบ ว่าพัฒนศรีเรียนที่มหาวิทยาลัยที่ เดียวกันอนุมานได้ว่าพัฒนศรีได้สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรีเบื้องต้น ก่อนที่จะเริ่มทำงานเป็นผู้จัดการ ส่วนตัวตราบคั้งนั้นสถานภาพการศึกษา ของพัฒนศรีคือสถานภาพสำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรี	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
ชื่อจริงของฉันทน์มัยเชนมากถูกขโมยไปรู้ดีกว่าเขาเป็นว่าในวงการเขาเรียกกันว่ามาดามพูชี่หรือมาดามดันอะฮะฮักกันแล้วใช้ใหม่ละถูกต้องละคะฉันทน์คือพูชี่เจ็ดต้นตัวแม่ของวงการบันเทิงไทยบรรดานายแบบนางแบบหรือดาราชื่อดังมากมายได้ฝ่าเมืองไทยที่พวกคุณชื่นชอบผลงานของเขาและเธอหลายคนคนแจ้งเกิดในวงการก็เพราะฝีมือการปลูกปล้ำเอ๊ยปลูกปั้นของฉันทน์นี่แหละ ใครบ้างนะเธอไม่อยากจะให้ชกตัวอย่างง่าย ๆ นื่องแหม่งวิกส์สินั่งโงะหรือน้องขนมจากอดีตก็บ๊ี้ทิมชาติที่หันมาเอาดีทางการเป็นนายแบบและกำลังจะมีผลงานละครทางช่อง4ในเร็ว ๆ นี้หรือน้องรักเดชหนุ่มถูกครึ่งไทยได้หวนสุดฮอตนั้นก็เป็เด็กในสังกัดของฉันทน์คะ (มาดามดัน : 10)	พัฒนศรี หรือ พุชี่ จากบทความข้างต้น ชี้ชัดว่า เธอประกอบอาชีพผู้จัดการส่วนตัวของดาราให้กับวงการบันเทิงของไทย ซึ่งเป็นสถานภาพทางอาชีพของพัฒนศรี	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
กันพัศดีและอริยาเป็นเพื่อนนักเรียนกันมาช้านานนับตั้งแต่ประถมมาจนถึงมัธยมเราสามคนสวแข่งกันมาตั้งแต่เด็กๆแล้วละคะผลัดกันเป็นคัรเมเซอร์เป็นเชียร์ลีดเดอร์ประกวดนางนพมาศนางสงกรานต์แข่งกันมาตลอดผลัดกันได้ตำแหน่งชนิดปีเว้นปีแน่นอนละคะว่าคนสวอย่างเราทั้งสามต่างมีจุดมุ่งหมายอยากเป็นคาราโอกะจะไปให้ถึงดวงดาวเหมือนกันด้วยความที่เป็นคนบ้านเดียวกันเมื่อจบมัธยมปลายเราก็เลยเข้ามาเรียนต่อในกรุงเทพฯด้วยกันนอกจากเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเปิดแห่งเดียวกันแล้วพวกเราซังพักอยู่บ้านเดียวกันอีกต่างหาก บ้านที่เราพักเป็นบ้านของนังพูซึ่มันกะเพราะคุณพ่อของเธอเป็นข้าราชการมีตำแหน่งใหญ่โตจึงร่ำรวยมีเงินทองสามารถซื้อบ้านหลังใหญ่ในกรุงเทพฯได้ขณะที่เด็กของกันเป็นคนค้าขายธรรมดาที่มีร้านขายของชำอยู่ในตลาดประจำอำเภอ (มาดามดัน : 64 – 65)		นวนิยายเรื่อง มาดามดัน ระบุเพียงเนื้อหาว่าพัศดีมีบิดาเป็นข้าราชการตำแหน่งใหญ่โต แต่ไม่ระบุข้อความใดที่พัศดีกล่าวถึงบิดาหรือมารดา เมื่อเทียบจากหน้าที่การงานเป็นผู้จัดการคาราของพัศดีที่สามารถดูแลตัวเองและรับผิดชอบเด็กในสังกัดได้ แสดงให้เห็นว่าพัศดีมีบทบาทลูกที่พึงปฏิบัติต่อบิดามารดา

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	
คุณอาจสงสัยกันว่าฉันก็มีคาราในสังกัดตั้งเยอะแยะลำพังหักคำหัวคิวหนูๆพวกนั้นก็สบายนั่งกินนอนกินจนแทบไม่ต้องทำงานอื่นๆแล้วอย่างนี้จะไปลำบากลำบากหาเด็กใหม่ๆ ให้เมื่อขี้มูมไปทำไม แหม... คุณขาคความจริงการเป็นผู้จัดการส่วนตัวไม่ได้สบายอย่างที่คุณนึกหรือคะใช้ว่าเด็กของเราทุกคนจะดั่งหมคนหรือก็เปลืองบางคนกว่าที่ฉันจะได้ตัวมาลำบากเลือดตาแทบกระเด็นแถมได้มายังต้องจับมาโม้กันอีกหลายขยไม่ว่าจะเป็นเรื่องบุคลิกภาพรูปร่างหน้าตาว่าจะผ่านมาตรฐานของฉันและพาออกงานครั้งแรกได้ต้องลงทุนไปเยอะทั้งหมดล้วนเป็นเงินของฉันที่ต้องสำรองจ่ายไปก่อนทั้งนั้นแหละอีกอย่างหนุมๆ สาวๆทั้งหลายที่คุณเห็นอยู่หน้าจอโทรทัศน์บิลบอร์ดโฆษณาหรือเดินแฟชั่นบนแถวออลก็คือเด็กๆที่ผ่านการเลือกของช่องของเจ้าของงานมาแล้วพวกที่ถูกคัดทิ้งพวกที่แคสต์แล้วไม่ได้งานมีออกเยอะไปและในเมื่อฉันเป็นผู้จัดการของพวกเขาฉันแปลว่าฉันต้องดันเด็กของฉันให้ถึงที่สุดเบอร์หนึ่งไม่ได้ก็ดองเสนอเบอร์สองเบอร์สามเข้าไปให้มันรู้กันไปว่าจะไม่มีใครได้งานสักชิ้นเลย (มาดามดัน:11-12)		สถานภาพทางอาชีพ ของพัทธ์ศรีที่เป็นผู้จัดการส่วนตัว ราราสอดคล้องกับบทบาทของผู้จัดการส่วนตัวของ พัทธ์ศรีที่ต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กในสังกัดของตนให้มีผลงาน จนมีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับของประชาชน อีกทั้งก่อนที่พัทธ์ศรีจะเลือกงานให้เด็กในสังกัด องเธอ จะแจ้งให้เด็กทราบเสียก่อนตกลงรับงาน

ตัวละครชื่อ อันยา นวนิยายเรื่อง กลรักสตรีอวเบอร์รี่

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
คุณพ่อคุณแม่ของฉันทอพยพไปอยู่อเมริกาตอนที่ฉันทเรียนจบมัธยมปลาย พ่อได้กรีนการ์ดจากการสมัครโปรแกรมสุมซื้อคนจากภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลกหรือที่เรียกว่า Green Card Lotto เราทั้งครอบครัวเลยได้สิทธิ์ย้ายไปเป็นพลเมืองอเมริกัน พ่อแม่ตัดสินใจขายกิจการทางเมืองไทยเพื่อไปเปิดร้านอาหารไทยที่แคลิฟอร์เนียและน้องๆเลยได้ไปเรียนจบปริญญาตรีที่นั่นด้วยพ่อกำลังจะสมัครเรียนปริญญาโทคุณย่าก็เกิดไม่สบายต้องการคนดูแลใกล้ชิดพ่อเลยส่งตัวฉันทกลับไทยมาอยู่เป็นเพื่อนคุณย่าที่เมืองไทย ฉันทอยู่บ้านเลขที่ ๕ ถนนบ้านฉันทก็เลยหางานทำและเมื่เพื่อนรักสมัยประถมก็ชวนให้มาทำงานที่บริษัท Job Hunt และฉันทก็ทำงานด้วยความสนุกสนานมาจนกระทั่งทุกวันนี้ (กลรักสตรีอวเบอร์รี่ : 18)	อันยา สถานภาพตั้งแต่กำเนิดเป็นคนไทยตั้งแต่กำเนิด จากบทความแสดงให้เห็นว่าเมื่อพ่อได้กรีนการ์ดจากการสมัครโปรแกรมสุมซื้อคนจากภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก เธอได้รับสิทธิ์เป็นพลเมืองอเมริกาซึ่งเป็นสถานภาพที่ได้มาทีหลัง อันยาสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและกำลังสมัครเรียนระดับปริญญาโท แต่คุณย่าเกิดป่วยอันยาจึงต้องกลับไทยเพื่อดูแลคุณย่าทำให้การเรียนปริญญาโทต้องหยุดชะงักลงดังนั้นสถานภาพการศึกษาของอันยาคือสถานภาพสำเร็จการศึกษาปริญญาตรี	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานการณ์	การวิเคราะห์บทบาท
คุณฟังถึงตอนที่คงจะงงใจใหม่ว่า ฉันกับเจ้ากิมบอมทำงานอะไรกันอยู่ ก็ยังไม่รู้ฉันจะเล่าให้ฟัง ฉันทำงานอยู่ที่บริษัทแห่ง หนึ่งบริษัทของฉันคือบริษัท Job Hunt ล่าคนล่างานชื่อดังเอ่ยชื่อออกไปแล้ว พวกคุณจะต้องร้องอ้อแน่นอนแต่ บริษัทจะซื้ออะไรไปสนใจจะ เพราะด้วยจรรยาบรรณแล้วฉันต้องขอ สงวนนามของบริษัทเอาไว้ไม่อาจ เปิดเผยให้คุณๆรู้ได้ (กลรักสตรอว์เบอร์รี่ : 8) ฉันทำงานอยู่ในตำแหน่งผู้ช่วย ผู้จัดการมานานหลายปีจนกระทั่งคุณ ทัตเทพผู้จัดการเก่าเกษียณอายุไปตาม วาระและคุณ ฐกฤตเจ้าของบริษัทก็ กำลังมองหาว່าคว่าจะเลื่อนตำแหน่ง ใครขึ้นมาเป็นผู้จัดการคนใหม่ (กลรักสตรอว์เบอร์รี่ : 9)	อันยา จากบทความข้างต้นที่กล่าวว่า “ฉันทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งหนึ่ง” แสดง ให้เห็นว่าเธอเป็นพนักงานบริษัทแห่ง หนึ่ง และเธอมีตำแหน่งเป็นผู้ช่วย ผู้จัดการ	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
พูดขอบคุณทุกคนที่ทำเหมือนจะเก็บประกาศรับสมัครงานกลับไป “เดี๋ยวค่ะบอส” ฉันรีบเอื้อมมือไปตะครุบกระดาษแผ่นนั้น พร้อมตัดสินใจอย่างรวดเร็ว “ตกลงค่ะ ฉันสัญญาว่าจะทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ดอกเตอร์แสนออกจากบริษัทเพียงพอดี ไปทำงานที่ Vistion of Future ให้ได้” “ดีมากอันชา” คุณรถกดหัวเราะเสียงแผ่วในลำคอ “แล้วผมจะเก็บตำแหน่งผู้จัดการรอเอาไว้ให้คุณ แต่อย่าลืมว่างานนี้ไม่่ง่ายอย่างที่คิดก็ได้ เพราะฉะนั้น ผมจะให้เวลาคุณสองเดือนสำหรับการฝึกขั้นนี้” “สองเดือน” ฉันขมมือขึ้น ปิดปากหัวเราะเบาๆ “มีระดับอันโกะรับรองว่าไม่ก็อาทิตย์ก็เรียบร้อยแล้วล่ะ ไม่เชื่อก็คอยดู ฮะ ฮะ ฮะ” “อะไรนะหนูอัน นีคุณจะทำงานดี ๆ ที่ทำอยู่ ไปเป็นเลขาคือออกเตอร์อะไรก็ไม่รู้ ผมไม่ตกลงด้วยหรอกนะ” ทันทีที่ทนายทพรู้ว่าฉันกำลังจะไปสมัครงานเป็นเลขานุการของคือออกเตอร์แสน เพื่อนาคี เขาก็ร้องลั่นเหมือนวัวกำลังจะถูกเชือด (กลรัศตรอว์เบอร์รี่ : 15 – 16)	สถานภาพทางอาชีพของอันชาคือเป็นผู้ช่วยผู้จัดการของบริษัทแห่งหนึ่ง ต่อมาอันชาได้รับหน้าที่ให้คือออกเตอร์แสนออกจากบริษัทเพียงพอดีไปทำงานที่บริษัท Vistion of Future อันชา เมื่อรับปากรับงานเพื่อปฏิบัติภารกิจเป็นเลขานุการของคือออกเตอร์แสน เพื่อนาคีตามข้อเสนอของเจ้านายที่ให้เวลาอันชาสองเดือนในการทำให้คือออกเตอร์แสนออกจากบริษัทเพียงพอดีไปทำงานที่บริษัท Vistion of Future เพื่อแลกกับตำแหน่งผู้จัดการคนใหม่ แสดงว่าอันชาได้เปลี่ยนสถานภาพทางอาชีพเป็นเลขานุการของคือออกเตอร์แสนแบบเฉพาะกิจ เธอจึงประกอบอาชีพอยู่ 2 อาชีพ คือ อาชีพหลักคือเป็นผู้ช่วยผู้จัดการบริษัท Job Hunt และอาชีพเฉพาะกิจ คือ เลขานุการของคือออกเตอร์แสน	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
“ถ้าหนูอันไม่ชอบบริษัทเก่า ลาออกงานมาอย่างนี้ ผมว่าต่อไปไม่ต้องทำงานอะไรแล้วละ” ทวยเทพไม่รอฟังคำตอบของถัน หากรีบตัดสินใจรวดเร็วตามประสาคนใจร้อนว่า “เอาเป็นว่าหนูอันแต่งงานกับผม อยู่เป็นแม่บ้านคอยดูแลผมเลยดีกว่า” “จ้าก” ถันร้องลั่น “ขอแต่งงานกันง่าย ๆ แบบนี้เลยเธอ” “อ้าว” ทวยเทพทำหน้าหลอเหลว “ที่เราเป็นแฟนกันมาตั้งนานแล้ว ผู้หลักผู้ใหญ่ถามผมหลายหนว่าเมื่อไหร่เราจะแต่งงานกันสักที” “โหมเม้มัก ๆ ใครเป็นแฟนคุณชะ” ถันร้องกรี๊ด “ไม่ต้องห่วงนะครับหนูอัน” ทวยเทพทำเสียงเหมือนพระเอกกำลังขอร้องนางเอกแต่งงาน “เดี๋ยวผมส่งตัวเครื่องบินไปอเมริกา ให้คุณพ่อคุณแม่ของหนูอันบินมางานของเราดีไหม” “ไม่ดี” ถันส่ายหน้าดิ๊ก จีนทวยเทพทำแบบนี้ พ่อแม่ได้เล่นงานตนตายแน่ โทษฐานที่ไม่ดูแลตัวเองให้ดี จึงสุกก่อนห้าม (กลรักศตรอว์เบอรรี่ : 17 – 18)		บทบาทการเป็นลูกของ อันชา เธอตระหนักว่าแม่เธออยู่ประเทศไทยและบิดามารดาของเธออยู่ที่อเมริกา อันชาต้องรักษาชื่อเสียงของตระกูลไม่จึงสุกก่อนห้าม เมื่อทวยเทพขออันชาแต่งงาน เธอจึงปฏิเสธไป เนื่องจากบิดามารดาไม่ทราบเรื่องราวในฐานะคนรักของทวยเทพ และด้วยเหตุผลอีกอย่างคือเธอไม่เคยชอบพochtวยเทพในฐานะคนรัก แสดงให้เห็นว่าแม่อันชาเป็นผู้หญิงสมัยใหม่แต่ก็ยังมีความคิดรักนวลสงวนตัวแบบโบราณ เคารพและเชื่อฟังบิดามารดา

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
คุณฟังถึงตอนนี้คงจะงงใจไหมคะว่า ฉันกับเจ้ากิมบอมทำงานอะไรกันอยู่ คือยังฉันจะเล่าให้ฟัง ฉันทำงานอยู่ที่บริษัทแห่ง หนึ่งบริษัทของฉันคือบริษัท Job Hunt ล่าคนล่างานซื้อดั่งเอ๋ซื้อออกไปแล้ว พวกคุณจะต้องร้องอ้อแน่นอนแต่ บริษัทจะซื้ออะไรอย่าไปสนใจค่ะ เพราะด้วยบรรดาบรรณแล้วฉันต้องขอ สงวนนามของบริษัทเอาไว้ไม่อาจ เปิดเผยให้คุณรู้ได้ หน้าที่ของฉันก็ไม่มีอะไร มากคือคอยหาคนที่เหมาะสมให้กับ คนและจับคาหาคนที่เหมาะสมให้กับ งานที่เท่านั้นยกตัวอย่างง่ายเช่นมีคน หนึ่งคนมีความสามารถพิเศษหนึ่งอย่าง ฉันก็คอยหาบริษัทที่เหมาะสมให้แล้ว ส่งเขาไปทำงานที่นั่น ในขณะที่บางบริษัทกำลัง หาคนที่มีความสมบัติบางอย่างฉันก็ พยายามช่วยเขาตามหาตามล่าบางครั้ง คนคนนั้นทำงานอยู่ที่อื่นแล้วบริษัท ของเราก็จะหาทางซื้อตัวเขาไปให้ บริษัทที่ต้องการตัว (กลรักศตรอว์เบอร์รี่ : 8-9)		บทบาทผู้ช่วยผู้จัดการ ในบริษัท Job Hunt ล่าคนล่างาน ที่อันขาประกอบ อาชีพอยู่ เป็นบริษัทที่ให้พนักงานทำ หน้าที่หว่านล้อมบุคคลให้ย้ายที่ทำงาน เดิมตามคำสั่งของบริษัทที่ต้องการตัว บุคคลนั้น ๆ โดยอันขาต้องทำทุก วิถีทาง แม้ขัดกับจรรยาบรรณ จนอัน ขาได้รับหน้าที่ให้หว่านล้อมให้คือ เตอร์แสน เพื่อนนาดี ลาออกจากบริษัท เพื่อไปทำงานในบริษัทใหม่ อันขา ต้องลาพักร้อนสองเดือนจากบริษัท เพื่อสมัครเป็นเลขานุการของคือเตอร์ แสน ตามภารกิจ

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
ฉันอีกอีกเกือบจะบอกความจริงกับทวยเทพไปแล้วว่าทั้งหมดนี้ไม่ใช่เรื่องจริงสักหน่อยหากเป็นแผนการที่ฉันกับคุณรถฤควางไว้ ตามแผนร้ายเยี่ยมแผนปฏิบัติการของเราฉันจะหาทางแทรกซึมเข้าไปในบริษัทเพ็ชงพอลิในฐานะเลขานุการคนใหม่ของค็อกเตอร์แสนและพยายามทุกวิถีทางให้เจ้านายของฉันถูกล่อออกจากนั้นคุณรถฤคก็จะเชิญให้ค็อกเตอร์แสนเข้าไปทำงานในบริษัทใหม่ที่ชื่อว่าVision of Future หรือวิสัยทัศน์แห่งอนาคต (กลรักศตรอว์เบอร์รี่ : 17)		บทบาทผู้ช่วยผู้จัดการในบริษัท Job Hunt ล่าคนล่างาน ที่อันขาประกอบอาชีพอยู่ เป็นบริษัทที่ให้พนักงานทำหน้าที่หว่านล้อมบุคคลให้ย้ายที่ทำงานเดิมความคำสั่งของบริษัทที่ต้องการตัวบุคคลนั้น ๆ โดยอันขาต้องทำทุกวิถีทาง แม้ขัดกับจรรยาบรรณ จนอันขาได้รับหน้าที่ให้หว่านล้อมให้ค็อกเตอร์แสน เพื่อนนาดี ลาออกจากบริษัทพอลิเพ็ชงไปทำงานในบริษัทใหม่ อันขาต้องลาพักร้อนสองเดือนจากบริษัท เพื่อสมัครเป็นเลขานุการของค็อกเตอร์แสน ตามภารกิจเมื่ออันขาปฏิบัติตามแผนการสำเร็จตามเป้าหมาย ภายหลังเธอทราบว่า บริษัท Vision of Future หลอกให้ค็อกเตอร์แสนเซ็นสัญญา อันขาซึ่งมีสถานภาพเป็นพนักงานบริษัท Job Hunt กลับมีบทบาทที่ขัดแย้งกับหน้าที่ของพนักงานคือต้องทำให้ ค็อกเตอร์แสนเซ็นสัญญา กับ บริษัท Vision of Future เมื่อเธอเข้ามาขัดขวางการเซ็นสัญญาทำให้สถานภาพพนักงานของบริษัท Job Hunt ขัดแย้งกับบทบาทของพนักงาน

ตัวละครชื่อ รินดารา นวนิยายเรื่อง กลกิโมโน

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
รินดาราเป็นคนมั่นใจในตัวเอง เรือนร่างของหล่อนสูงโปร่งเป็นที่สะดุดตาของผู้คนจนรู้สึกสนใจหญิงสาวชาวไทยคนนี้เป็นอย่างมากเพราะนอกจากควงหน้าจะสวยงามแล้วรินดาราขี้ลาดเลี้ยวและมีน้ำใจหากเขาและเธอไม่มีโอกาสได้สนทนากันถึงเรื่องอื่นๆนอกจากเรื่องงาน (กลกิโมโน : 19)	คำกล่าวของจุน แสดงให้เห็นว่า พงศกร ได้วางสถานภาพของตัวละครเอกหญิงคือ รินดารา มีสถานภาพตั้งแต่กำเนิดคือเป็นคนไทย	
“มาครงนี่สิ” โซชิโน โอจิซึม่อนโซน รู้สึกดีใจที่อาคิระและรินดาราลงเอยกันได้เสียที ทั้งสองรักกันแต่หาตั้งแง่ต่อกันมาตลอด นี่ถ้าไม่ใช่เพราะเหตุการณ์ร้ายบนยอดเขาสูง อาคิระและรินดารา คงไม่มีวันเข้าใจว่าชั่วอายุของคนมันสั้นนัก หากมีใจให้กันแล้วก็ควรละทิ้งพิธีมามะทั้งปวงและละหันหน้ามาหากัน (กลกิโมโน : 490)	รินดาราจากสภาพโสดเป็นสมรสเมื่อแต่งงานกับอาคิระ	
หญิงสาวเป็นนักเรียนทุน ได้รับทุนของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งมาศึกษาคณะระดับปริญญาโทที่ประเทศญี่ปุ่น เมื่อเรียนจบก็จะกลับไปใช้ทุนเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาที่คณะเทคนิคการแพทย์ ที่จริงแล้วหากรินดาราเรียนจบตามกำหนดเวลาสี่ปี เธอควรจะได้กลับเมืองไทยแล้ว แต่เป็นเพราะการทดลองขั้นสุดท้ายที่เธอทำเกิดล้มเหลวทำให้รินดาราต้องเริ่มทำการทดลองใหม่ทั้งหมด ส่งผลให้เธอจบช้าไปอีกหนึ่งปี (กลกิโมโน : 20)	สถานภาพการศึกษาของรินดารา คือนักศึกษาปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยประเทศญี่ปุ่น แม้ว่าเธอจะถูกมหาวิทยาลัยตัดทุนการศึกษาเนื่องจากครบกำหนดระยะเวลาที่ใช้ศึกษา 4 ปี แต่รินดาราที่ยินทรานจะเรียนต่อด้วยเงินของตนเอง แสดงให้เห็นว่าสถานภาพการศึกษาของรินดารา คือนักศึกษานักศึกษาปริญญาโท	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
ด้วยเหตุนี้เมื่อมหาวิทยาลัยระดับทุนในปีต่อไปปรินคาราจึงมีความจำเป็นที่จะต้องหางานพิเศษทำโดยเร่งด่วนเพื่อหารายได้มาพุงค่าใช้จ่ายและหลังจากไปสมัครงานมาหลายที่สุดท้ายหญิงสาวก็ตกลงใจมาทำงานที่สวนสนุกแห่งนี้ (กลกิโมโน : 22)	สถานภาพอาชีพของรินคาราในประเทศญี่ปุ่น คือ พนักงานสวนสนุก ตำแหน่ง สาวชุดคอสเพลย์	
“เรารู้ว่าเธอเป็นนักถ่ายภาพบำบัดอายุมีประสบการณ์ดีกว่า ตั้งแต่อายุเจ็ดขวบสองปีผ่านมาแล้วแต่เธอยังเดินไม่ได้ เป็นปกติ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะทวดและอาพะแก่พะนอนมากเกินไป ไม่ยอมให้อายุมีทำอะไรด้วยตนเอง” ชายหนุ่มเหลื้อมไปมองอาภริด้วยสายตาตำหนิ “ด้วยเหตุนี้ เราจึงอยากจ้างให้คุณไปเป็นครูที่เลี้ยงช่วยดูแลอายุมี ในระหว่างที่มหาวิทยาลัยของคุณไม่เปิดเรียน” อาภริกล่าวเสริม (กลกิโมโน : 52)	สถานภาพทางอาชีพของเธอเปลี่ยนไปจากพนักงานสวนสนุกเป็นนักถ่ายภาพบำบัดให้กับอายุมี	
“ค่านานพื้นเมืองญี่ปุ่นคะ”รินคาราส่งยิ้มอ่อนโยนให้กับจุน เธอส่งหนังสือนิทานให้มือให้เพื่อนดู “ในชุดมีสีมากกว่าเล่ม เอาค่านานพื้นเมืองของญี่ปุ่นมาเขียนเล่าให้เด็ก ๆ อ่าน แต่ในบรรดาลิขกกว่าเล่ม ดันชอบเล่มนี้มากที่สุด พ่อฉันซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดตอนอายุ 12 ปี เป็นหนังสือเล่มโปรดของฉันเลยนะกะ ไปไหนก็ต้องนำติดตัวไปด้วยทุกที่” (กลกิโมโน : 17 – 18)		รินคารา แม่โตแล้วแต่ยังพกหนังสือนิทานที่บิดาเธอซื้อเป็นของขวัญวันเกิดติดตัวเธอเสมอ สะท้อนถึงสถานภาพของลูกที่พึ่งรำลึกถึงบิดามารดา ดังนั้น หนังสือนิทานเล่มนั้นเสมือนเป็นตัวแทนของบิดาที่รินคารานำเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ ว่าเสมือนมีบิดาอยู่ใกล้ๆ

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
มือของหญิงสูงวัยสันเทา สายตาที่เพ่งมองดูลายกระ เรียนกางปึกนั้นตั้งใจเต็มที รู้สึกภาคภูมิใจที่ได้ทำ หน้าที่ที่สำคัญที่สุดในช่วงสุดท้าย กิโมโนโฮชิ... กิโมโนที่ทอสีบดก้นมานานแสน นาน ไม่น่าเชื่อว่าจะสำเร็จลงในมียาคาวะรุ่นที่ 35 นี้เอง ความสำเร็จในครั้งนี้เกิดขึ้นไม่ได้เล ย หากปราศจากหญิงสาวชาวไทย ผู้ที่โชคชะตา ส่งมาโดยบังเอิญ ไม่ใช่สิ มิก็อมยิ้มกับตนเอง ต้อง บอกว่าเป็นผู้ที่เมียวโจ โองิจิส่งลงมา เพื่อช่วยเหลือ ภรรยาคงเธอให้กลับสวรรค์ได้ดังหาก อุปสรรคมากมายที่ขวางกั้น จนเกือบ ทำให้รินคาราทำภารกิจนี้ไม่สำเร็จ หากเมื่อปี กิโมโนจนสำเร็จแล้ว มิก็ก็ยังนึกไม่ออกเลยว่า กิโมโนโฮชิจะพาท่านชายกลับสวรรค์ได้อย่างไร (กลกิโมโน : 493)		รินคาราได้ช่วยภารกิจของตระกูลสามี ด้วย การปกป้องนภกระเรียนทองคำไว้ เพื่อให้หนัก กระเรียนสลัดขนทองแล้วนำขนมาซ่อมแซม กิโมโนโฮชิ ที่เป็นการก่อกวนของตระกูล มียาคาวะสำเร็จได้ในรุ่น 35 ถือว่าเป็น บทบาทของภรรยาที่คอยช่วยเหลือสามีทาง หนึ่ง
ทุกๆวันรินคารามีหน้าที่สวมชุดสวยแสดงเป็นเจ้า หญิงในเทพนิยายเพื่อถ่ายภาพกับเด็กๆและร่วม แสดงในขบวนพาเหรดของเหล่าตัวละครจากเทพ นิยายตอนช่วงหัวค่ำ รินคาราตอบรับอย่างไม่ลังเลไม่ใช่ เพราะได้แต่งตัวสวยแต่เป็นเพราะงานแต่งคอส เพลย์เป็นเจ้าหญิงเริ่มต้นในช่วงบ่ายแก่ๆไปจนถึง สามทุ่มแม้มหาวิทยาลัยจะเปิดเทอมแล้วหล่อนก็ ยังสามารถทำงานไปพร้อมกับทำงานทดลองและ ทำวิทยานิพนธ์ได้ (กลกิโมโน : 22)		พนักงานสวนสนุกของรินคาราสอดคล้องกับ บทบาทหน้าที่ของตำแหน่งสวมชุดคอส เพลย์ ช่วยให้รินคาราสามารถแบ่งเวลา ทำงานกับเวลาเรียนได้ โดยไม่กระทบแม้ ไม่ได้รับทุนการศึกษามหาวิทยาลัยของผู้สวมชุด คอสเพลย์สิ่งที่สำคัญคือผู้สวมต้องเชื่อมั่นใน เทพนิยายเช่นเดียวกับรินคารา

ข้อความ	การวิเคราะห์ สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
แล้ววันราราก็ไม่ทำให้ผู้จัดการผิดหวัง ด้วยบทบาท สโนว์ไวท์ที่เธอสวมนั้น เป็นที่นิยมชมชอบในบรรดาเด็ก ๆ ที่มาเที่ยวสวนสนุกและผู้ปกครองอย่างมาก ทุกวันวันราราก็ถูกผู้คนรุมล้อมเพื่อขอถ่ายภาพด้วยมากมาย ไม่แพ้เมื่อก่อนที่เธอหรือโดนัลด์เลยก็ว่าได้ ช่วงตอนที่เธอปรากฏกายอยู่บนขบวนรถไฟเหาะพร้อมกับคนกระหัดเจ็ด มีเสียงกรี๊ดกร๊าดด้วยความชื่นชอบ และแสงไฟจากแฟลชที่ส่องประกายวูบวาบ ถือเป็นอีกหนึ่งขบวนพาเหรดที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างสูง (กลกิโมโน : 24)		วันราราสวมบทบาทสโนว์ไวท์จนเป็นที่ชื่นชอบของผู้เข้าชมสวนสนุกและเป็นที่ยอมรับของผู้จัดการสวนสนุก แสดงให้เห็นว่าวันรารามีบุคลิกที่น่าที่สอดคล้องกับสถานภาพทางอาชีพพนักงานสวนสนุก แต่วันหนึ่งวันราก็ถูกปลดตำแหน่งออกจากงานในสวนสนุกวันราก็ต้องเริ่มหางานใหม่ และเธอได้งานดูแลอายุมิ หญิงสาวผู้พิการ
เมื่อสวมสร้อยในลำคอ ด้านหน้าจึงเป็นเหรียญพระ ส่วนด้านหลังก็คือโซโมริรูปนกกระเรียนเงินห้า และนั่นทำให้วันราราคิดใจว่าจะทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด จะพยายามทุกอย่างเพื่อให้หนูอายุมิกกลับมาเดินได้อีกครั้งหนึ่ง อายุมิไม่ใช่เด็กคือหรือจางอย่างที่วันรารานึก หลังจากเริ่มฝึกกล้ำเนื้อ เพื่อให้พร้อมจะลุกขึ้นมาเดินได้อีกครั้งหนึ่ง นักกายภาพบำบัดสาวชาวไทยก็พบว่าเด็กหญิงมีความอดทนมากกว่าเด็กในวัยเดียวกันหลายเท่า (กลกิโมโน : 144)		บทบาททางอาชีพนักกายภาพบำบัดสอดคล้องกับสถานภาพของการเป็นนักกายภาพบำบัดที่วันราราคิดใจให้ ความสนใจและมุ่งมั่นรักษา ทำกายภาพบำบัดให้อายุมิสามารถเดินขึ้นอีกครั้ง และการกระทำของเธอทำให้อายุมิมิพัฒนาการทางกล้ามเนื้อดีขึ้นตามลำดับ

ตัวละครชื่อ เกล้ามาศ นวนิยายเรื่อง กำไลมาศ

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
ดวงหน้าสวยเก๋ของหญิงสาวคนนั้นยังติดตาอยู่ในความทรงจำของเขาไม่เลือน เกล้ามาศไม่ใช่คนสวยจัด หากบุคลิกดี มีสไตล์ เสื้อผ้าที่เธอสวมใส่ดูเรียบเก๋ ดวงหน้าแต่งเพียงอ่อน ๆ ต่างจากสาวที่แต่งหน้าจัด และชอบวางมาดกวนนายอยู่ตลอดเวลา “หลานสาวของคุณหญิงทรัพย์มณี สุกมาศ” มารดาของเขาเคยขนานนามมาจากของขวิญชน์พิเศษที่นายพลคนหนึ่งให้ทหารคนสนิทส่งมากำหนดก่อนจะเล่าถึงประวัติความเป็นมาของผู้หญิงคนนั้นให้บุตรชายฟังอย่างละเอียด “เป็นลูกของคุณบิดนทร์ ลูกชายคนเดียวของคุณหญิงทรัพย์มณี รู้สึกลัวพ่อแม่เสียชีวิตไปตั้งแต่แม่หนูนั้นอายุได้ไม่กี่เดือน คุณย่ากับคุณอาช่วยกันเลี้ยงมา ดูลิ เผลอแปบเดียวกลายเป็นค็อกเตอร์เสียแล้ว” (กำไลมาศ : 23)	เกล้ามาศ ตามสถานภาพที่มีมาตั้งแต่เกิดเป็นคนไทย เป็นลูกกำพร้าพ่อแม่ มีคุณย่าและอาคอยเลี้ยงดูจนเติบโต ทั้งคุณย่าและอาเป็นเสมือนพ่อแม่ของเธอ	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
ตระกูลของเธอเป็นตระกูลขุนนางเก่า สืบกันประวัติขึ้นไปได้ถึงสมัยอยุธยาโน้น รับราชการกันเรื่อยมา จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ คุณทวดก็เจริญก้าวหน้าเป็นถึงชั้นเจ้าพระยา เป็นแม่ทัพที่มีชื่อเสียงเกรียงไกร ต่อมารุ่นเธอ ถูกหลานส่วนใหญ่เป็นข้าราชการอยู่ ตอนเรียนระดับปริญญาตรีและโท เกล้ามาศเลือกเรียนเครื่องดนตรีตะวันตก เธอสามารถเล่นดนตรีได้หลายอย่าง ตั้งแต่ ระนาด ขิม ไปจนถึง อุкулเล่ (Ukulele) กีตาร์เล็ก ๆ ที่เป็นเครื่องดนตรีของฮาวายมาถึงปริญญาเอก เธอเลือกเรียนลึกลงไปถึงการนำเอาเสียงคนตรีมาใช้ในการบำบัดรักษาอาการเจ็บป่วย (ถ้าโลมาศ : 14)	เกล้ามาศ จบการศึกษาระดับปริญญาเอกทางสาขาคณิต ดังนั้นสถานภาพทางการศึกษาของเกล้ามาศ คือ สถานภาพสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก	
ครั้นพอเรียนจบ และกลับมาอยู่เมืองไทย โรงพยาบาลเอกชนหลายแห่งที่ได้ยินชื่อเสียงของเกล้ามาศในระดับนานาชาติ ต่างพากันอยากได้ตัวดี ออกเตอร์สาวไปร่วมงาน หากหญิงสาวกลับปฏิเสธเลือกทำงานอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง รับเงินเดือนในอัตราปกติเหมือนกับพนักงานทั่วไป ท่ามกลางเสียงบ่นเสียดยของบรรดาเพื่อนฝูงว่า คนมีความสามารถอย่างเกล้ามาศ น่าเลือกที่จะทางที่สบายและมีรายได้ดีกว่านี้ (ถ้าโลมาศ : 15)	เกล้ามาศเลือกทำงานเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยแสดงให้เห็นว่าสถานภาพทางอาชีพคือ อาจารย์มหาวิทยาลัย	

ข้อความ	การวิเคราะห์สถานภาพ	การวิเคราะห์บทบาท
หลวงตาหักค้อนน้ำเสียงปราณี แวดตา ท่าแน่นไสต่างจากผู้สูงอายุในวัย เดียวกัน มีรอยแผลเป็นขนาดใหญ่คาด ผ่านตั้งแต่หน้าผากลงมาข้างซีกหน้า ด้านขวา ดูน่ากลัวลึกกลับใน ขณะเดียวกัน “ค่ะ” เกล้ามสตอบด้วยเสียงสุภาพ “แล้วเอาเครื่องประดับไปคืนคุณ อินทนิลเขาหรือยัง” คุณหญิงทรัพย์ขมิ หันมาถาม ขณะที่หลวงตาปรงชะงัก มือที่กำลังจะหยิบถ้วยน้ำชามาจิบ “กินเรียบร้อยแล้วค่ะ” ผู้เป็นหลานตอบ (กำไลมาส : 92 – 93)		เกล้ามสแม่เป็นลูกกำพร้าบิดามารดา แต่เธอก็เชื่อฟังคุณย่าและอาของเธอ เหมือนกับข้อความที่คุณย่ากำชับให้น้ำ ของคุณหญิงอินทนิลไปคืน เนื่องจาก ไม่ใช่ของของเราเก็บไว้นานไม่ได้ และ เกล้ามสก็นำไปคืน แสดงถึงความเชื่อ ฟัง เสมือนเป็นการทดแทนคุณบิดา มารดา
เกล้ามสนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เธอกำลังวางแผนทำงานวิจัยเรื่องเครื่อง ดนตรีไทยกับการแสดงหุ่นกระบอก เพื่อใช้สำหรับเดือนระดับตำแหน่งทาง วิชาการอยู่พอดี “มีเรื่องมากมายให้วิจัย ทำไมมาสเลือกเรื่องนี้” ปรินถามเกล้าม มาสเธอเป็นเพื่อนอาจารย์ที่สอน หนังสือในคณะเดียวกันกับหญิงสาว “ฉันอยากทำค่อออกจาก งานวิจัยเก่าที่เคยทำเอาไว้แล้วนะสิ” เกล้ามสทำวิจัยเรื่องเครื่องดนตรีไทย กับการบำบัดความเครียดตอนที่เรียน จบปริญญาเอก (กำไลมาส : 141 – 142)		เกล้ามสนอกจากจะต้องปฏิบัติหน้าที่ ของอาจารย์สอนหนังสือ เธอต้อง พัฒนาตนเองด้วยการทำวิจัยเพื่อเลื่อน ระดับตำแหน่งทางวิชาการ และ งานวิจัยนี้มีความยากเนื่องจากการ แสดงหุ่นกระบอกมีน้อยลงในปัจจุบัน แต่เธอก็มีความมุ่งมั่นที่จะทำ แสดงถึง บทบาทอาจารย์ที่ต้องมีความใฝ่เรียนรู้ พัฒนาความรู้ตนเองอยู่เสมอ

ตารางผลการวิเคราะห์จากแผนภูมิที่ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของพงศกร

ตัวละครเอกหญิง	สถานภาพ				บทบาท		
	สถานภาพแต่กำเนิด	สถานภาพที่ได้มาภายหลัง			บทบาทบุตรสาว	บทบาทการสมรส	บทบาททางอาชีพ
		หมั้น/สมรส	การศึกษา	อาชีพ			
เรวิน	/	/	/	/	/	/	/
มะฉิริน	/	/	/	/	/	/	/
"ไหมพิน	/	/	/	/	/	/	/
เพกา	/	/	/	/	/	/	/
พัชศรี	/	/	/	/	/	/	/
อันชา	/	/	/	/	/	/	/
รินดารา	/	/	/	/	/	/	/
เกล้ามาศ	/	/	/	/	/	/	/

